

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο πενταμελές τμήμα)
της 25ης Φεβρουαρίου 1997 *

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις T-149/94 και T-181/94,

Kernkraftwerke Lippe-Ems GmbH, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα το Lingen, Ems (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους Bernd Kunth, Gerhard Wiedemann, Manfred Ungemach και Helmut Nicolaus, δικηγόρους Ντίσελντορφ, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον δικηγόρο Alex Bonn, 62, avenue Guillaume,

προσφεύγουσα-ενάγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον Jürgen Grunwald, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής-εναγομένης,

που έχουν ως αντικείμενο, αφενός, την ακύρωση της αποφάσεως 94/95/Ευρατόμ της Επιτροπής, της 4ης Φεβρουαρίου 1994, σχετικά με τη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 53, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΕ (ΕΕ L 48, σ. 45), και, αφετέρου, την ακύρωση της αποφάσεως 94/285/Ευρατόμ της Επιτροπής, της 21ης Φεβρουαρίου 1994, σχετικά με τη διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 53, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΕ (ΕΕ L 122, σ. 30), καθώς και την επιδίκαση αποζημιώσεως,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (πρώτο πενταμελές τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Saggio, Πρόεδρο, C. W. Bellamy, A. Καλογερόπουλο, την V. Tiili και τον R. M. Moura Ramos, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 18ης Σεπτεμβρίου 1996,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Πραγματικά περιστατικά, νομικό πλαίσιο και διαδικασία

- ¹ Η προσφεύγουσα-ενάγουσα Kemkraftwerke Lippe-Ems GmbH (στο εξής: KLE ή προσφεύγουσα) έχει την κυριότητα ενός πυρηνικού σταθμού στην Κάτω Σαξονία (Γερμανία) του οποίου τη λειτουργία διασφαλίζει η ίδια. Η προσφεύγουσα, σύμφωνα με τα πραγματικά περιστατικά που εκθέτει, ασκεί πολιτική μεσοπροθέσμου εφοδιασμού σε καύσιμα και συνάπτει κατά τακτά χρονικά διαστήματα συμβάσεις προμηθειών καλύπτουσες τις ανάγκες της σε καύσιμα για πέντε ετήσιες χρήσεις το πολύ.

- 2 Τον Ιούνιο του 1993 η προσφεύγουσα δημοσίευσε πρόσκληση για την υποβολή προσφορών σχετικών με την προμήθεια φυσικού ουρανίου υπό τη μορφή εξαφθοριούχου ουρανίου (στο εξής: UF₆). Στις 10 και στις 22 Νοεμβρίου 1993 συνήψε σύμβαση προμηθείας με την British Nuclear Fuels plc (στο εξής: BNFL), εταιρία εγκατεστημένη στο Ηνωμένο Βασίλειο, η οποία είχε υποβάλει την πιο συμφέρουσα προσφορά. Προς εκτέλεση της συμβάσεως αυτής, έπρεπε να παραδοθούν 400 τόνοι φυσικού ουρανίου υπό τη μορφή UF₆, το αργότερο μέχρι τις 31 Μαρτίου 1995 σε μια εταιρία εμπλουτισμού εγκατεστημένη στο έδαφος της Κοινότητας. Η συμφωνηθείσα τιμή αγοράς ανερχόταν σε 22 δολάρια ΗΠΑ (US\$), πλέον ΦΠΑ, ανά χιλιόγραμμα. Η σύμβαση δεν περιελάμβανε καμία ένδειξη ως προς τον τόπο καταγωγής του προς παράδοση ουρανίου, αλλά η BNFL δεσμεύθηκε να γνωστοποιήσει στην προσφεύγουσα καθώς και στον Οργανισμό Εφοδιασμού της Ευρατόμ (στο εξής: Οργανισμός) το όνομα της χώρας καταγωγής, το αργότερο κατά τον χρόνο εκάστης επί μέρους παραδόσεως. Σύμφωνα με τους όρους της, η σύμβαση θα παρήγε τα αποτελέσματά της μόνον κατόπιν της εγκρίσεως του Οργανισμού.
- 3 Το άρθρο 5α, στοιχείο δ', του κανονισμού του Οργανισμού της 5ης Μαΐου 1960, περί καθορισμού των διαδικασιών αντιπαραθέσεως προσφορών και ζητήσεων των μεταλλευμάτων, αρχικών υλικών και ειδικών σχασίμων υλικών (ΕΕ ειδ. έκδ. 12/001, σ. 35, στο εξής: κανονισμός), ο οποίος εκδόθηκε δυνάμει του άρθρου 60, έκτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΕ (στο εξής: Συνθήκη) όπως έχει τροποποιηθεί με τον κανονισμό του Οργανισμού της 15ης Ιουλίου 1975 (ΕΕ ειδ. έκδ. 12/001, σ. 91), ορίζει, στο πλαίσιο μιας «απλοποιημένης διαδικασίας», ότι, προκειμένου να συναφθεί μια σύμβαση προμηθείας, υποβάλλεται στον Οργανισμό προς υπογραφή. Έτσι, δυνάμει του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', ο Οργανισμός διαθέτει προθεσμία δέκα εργασιμών ημερών προκειμένου να αποφασίσει είτε να συνάψει τη σύμβαση είτε να αρνηθεί τη σύναψή της.
- 4 Στις 29 Νοεμβρίου 1993 υποβλήθηκε στον Οργανισμό προς υπογραφή η σύμβαση την οποία σκόπευαν να συνάψουν η KLE και η BNFL.
- 5 Με έγγραφο της 10ης Δεκεμβρίου 1993, το οποίο παρελήφθη στις 13 Δεκεμβρίου 1993, ήτοι την τελευταία ημέρα της προθεσμίας των δέκα εργασιμών ημερών για την υπογραφή, ο Οργανισμός ζήτησε από την προσφεύγουσα και

από την BNFL στοιχεία για την καταγωγή του ουρανίου το οποίο αφορούσε η σύμβαση. Στις 14 Δεκεμβρίου 1993 η BNFL πληροφόρησε τον Οργανισμό ότι το εν λόγω ουράνιο καταγόταν από την Κοινοπολιτεία των Ανεξαρτήτων Κρατών (στο εξής: ΚΑΚ), πιθανώς από τη Ρωσία.

- 6 Με έγγραφο της 20ής Δεκεμβρίου 1993, ο Οργανισμός γνωστοποίησε στους συμβαλλομένους ότι η πολιτική του έχει ως σκοπό «να μη δημιουργείται πέραν των ευλόγων ορίων εξάρτηση των καταναλωτών της [Ευρωπαϊκής] Κοινότητας [Ατομικής Ενέργειας] (στο εξής: Κοινότητα ή ΕΚΑΕ) από οποιαδήποτε συγκεκριμένη πηγή εφοδιασμού και να αγοράζονται πυρηνικά υλικά που κατάγονται από τις δημοκρατίες της ΚΑΚ σε τιμές σύμφωνες προς τις τιμές της αγοράς (δηλαδή τιμές που αντανακλούν το κόστος παραγωγής και είναι παρόμοιες προς τις τιμές που ισχύουν στις χώρες με οικονομία της αγοράς)». Ο Οργανισμός εξήγησε ότι η πολιτική διαφοροποίησης που ακολουθεί σκοπεύει στον περιορισμό του ποσοστού των καταγομένων από την ΚΑΚ προμηθειών στο 20 με 25 % των αναγκών των κατ' ιδίαν καταναλωτών της Κοινότητας. Κατά τον Οργανισμό, η υποβληθείσα από την προσφεύγουσα σύμβαση ενείχε τον κίνδυνο δημιουργίας υπερβολικά μεγάλης εξαρτήσεως της από το ουράνιο της ΚΑΚ. Κατά τους υπολογισμούς του, εν όψει του συνόλου των προμηθειών προς την ΚΛΕ που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια των τριών τελευταίων ετών, η εταιρία αυτή είχε δικαίωμα να αγοράζει ετησίως περίπου 45 τόνους φυσικού ουρανίου καταγωγής ΚΑΚ. Ο Οργανισμός παρατήρησε ότι η ΚΛΕ είχε ήδη αγοράσει ποσότητες που υπερέβαιναν αισθητά, και επί πλείονα έτη, το εύλογο επίπεδο εξαρτήσεως. Επιπλέον, οι προτεινόμενες τιμές δεν αντανακλούσαν το σύνηθες κόστος παραγωγής και δεν ήταν παρόμοιες προς τις τιμές που ίσχυαν στις χώρες με οικονομία της αγοράς. Ως εκ τούτου, ο Οργανισμός έκρινε ότι θεωρούσε απρόσφορη τη σύναψη της συμβάσεως, αλλά ζήτησε, παρά ταύτα, από τους διαδίκους να του υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους πριν από τη λήψη οριστικής αποφάσεως.
- 7 Στις 29 Δεκεμβρίου 1993 η προσφεύγουσα υπέβαλε το ζήτημα στην κρίση της Επιτροπής, βάσει του άρθρου 53, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, επικαλούμενη παράλειψη του Οργανισμού.
- 8 Στις 6 Ιανουαρίου 1994 κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα η απόφαση 1/94 του Οργανισμού, αφορώσα την υποβληθείσα στις 29 Νοεμβρίου 1993 σύμβαση προμηθείας. Κατά την απόφαση αυτή, ο Οργανισμός συνήψε τη σύμβαση της 10ης και 22ας Νοεμβρίου 1993 μεταξύ της ΚΛΕ και της BNFL, προσθέτοντας έναν όρο κατά τον οποίο το παραδιδόμενο ουράνιο δεν μπορούσε να προέρχεται, είτε αμέσως είτε εμμέσως, από την ΚΑΚ.

- 9 Στις 10 Ιανουαρίου 1994 η Επιτροπή γνωστοποίησε στους εντολοδόχους της προσφεύγουσας ότι, κατά την άποψή της, η κοινοποιηθείσα στην προσφεύγουσα στις 6 Ιανουαρίου απόφαση του Οργανισμού είχε ληφθεί εμπροθέσμως και, ως εκ τούτου, η ενώπιόν της διαδικασία καθίστατο άνευ αντικειμένου.
- 10 Με έγγραφο της 20ής Ιανουαρίου 1994, η προσφεύγουσα συμπλήρωσε τον φάκελο που υπέβαλε για την κινηθείσα στις 29 Δεκεμβρίου 1993 διαδικασία, λαμβάνοντας υπόψη της την προαναφερθείσα απόφαση 1/94.
- 11 Εξάλλου, με δεύτερο έγγραφο της ίδιας ημερομηνίας, υπέβαλε την απόφαση αυτή στην κρίση της Επιτροπής, κατ' εφαρμογή του άρθρου 53, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.
- 12 Όσον αφορά την πρώτη διαδικασία που είχε ως αντικείμενο την προβαλλόμενη παράλειψη του Οργανισμού, η Επιτροπή εξέδωσε στις 4 Φεβρουαρίου 1994 την απόφαση 94/95/Ευρατόμ, σχετικά με τη διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 53, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΕ (ΕΕ L 48, σ. 45, στο εξής: απόφαση 94/95). Η Επιτροπή απέρριψε τα αιτήματα της προσφεύγουσας, τα οποία στηρίζονταν στον ισχυρισμό ότι ο Οργανισμός δεν αποφάνθηκε εντός της ταχθείσας προθεσμίας και αποσκοπούσαν, μεταξύ άλλων, στο να δώσει η Επιτροπή εντολή στον Οργανισμό να συνάψει τη σύμβαση της 10ης και 22ας Νοεμβρίου 1993. Κατά την Επιτροπή, δεν υπήρξε παράλειψη του Οργανισμού, δεδομένου ότι ο Οργανισμός edικαιούτο να συμπληρώσει τον φάκελό του και ότι, κατά συνέπεια, η προθεσμία των δέκα εργασίμων ημερών είχε αρχίσει μόλις κατά την ημερομηνία λήψης των αιτηθέντων συμπληρωματικών στοιχείων, ήτοι στις 14 Δεκεμβρίου 1993, και έληξε μόλις στις 6 Ιανουαρίου 1994, ημερομηνία κατά την οποία εκδόθηκε πράγματι η απόφαση 1/94.
- 13 Όσον αφορά τη διαδικασία που είχε ως αντικείμενο την προαναφερθείσα απόφαση 1/94, η Επιτροπή εξέδωσε στις 21 Φεβρουαρίου 1994 την απόφαση 94/285/Ευρατόμ, σχετικά με τη διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 53, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΕ (ΕΕ L 122, σ. 30, στο εξής: απόφαση 94/285). Η Επιτροπή έκρινε ότι η απόφαση του Οργανισμού ήταν νόμιμη ως προς το περιεχόμενο και, ως εκ τούτου, απέρριψε τα αιτήματα της προσφεύγουσας.

- 14 Υπό τις συνθήκες αυτές, η KLE έκρινε ότι η επίμαχη σύμβαση προμηθείας δεν μπορούσε να εκτελεστεί. Η KLE και η BNFL παραιτήθηκαν της εκτέλεσως της συμβάσεως.
- 15 Στις 8 και στις 14 Μαρτίου 1994 η KLE και η BNFL συνήψαν νέα σύμβαση προμηθείας 400 τόνων ουρανίου υπό τη μορφή UF₆ στην τιμή των 27 US\$ ανά χιλιόγραμμα, η οποία περιελάμβανε τον όρον ότι το υλικό δεν θα προέρχεται είτε αμέσως είτε εμμέσως από την ΚΑΚ. Η σύμβαση αυτή συνήφθη από τον Οργανισμό στις 30 Μαρτίου 1994.
- 16 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου αντιστοίχως στις 11 και στις 27 Απριλίου 1994, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή και την υπό κρίση προσφυγή-αγωγή (στο εξής: προσφυγή), οι οποίες πρωτοκολλήθηκαν με τους αριθμούς Τ-149/94 και Τ-181/94 αντιστοίχως.
- 17 Με διάταξη της 23ης Μαρτίου 1995, το Πρωτοδικείο (πρώτο πενταμελές τμήμα) αποφάσισε τη συνεκδίκαση των δύο αυτών υποθέσεων προς διευκόλυνση της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.
- 18 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Η προσφεύγουσα απάντησε γραπτώς, πριν από την ημερομηνία της επ' ακροατηρίου συζητήσεως, στις ερωτήσεις που της έθεσε το Πρωτοδικείο, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας. Οι διάδικοι ανέπτυξαν τους ισχυρισμούς τους και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις που τους έθεσε το Πρωτοδικείο κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 18ης Σεπτεμβρίου 1996.

Αιτήματα των διαδίκων

- 19 Στην υπόθεση Τ-149/94, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση 94/95,

- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα καθώς και στα έξοδα της προ της ασκήσεως της προσφυγής διοικητικής διαδικασίας.
- 20 Στην πρώτη αυτή υπόθεση, η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει την προσφυγή,
 - να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.
- 21 Στην υπόθεση T-181/94, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να ακυρώσει την απόφαση 94/285,
 - να υποχρεώσει την Ευρατόμ να της καταβάλει το ποσό των 3 511 279,30 γερμανικών μάρκων (DM) ως αποζημίωση, εντόκως προς 6 % ετησίως από τις 7 Απριλίου 1994,
 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα καθώς και στα έξοδα της προ της ασκήσεως της προσφυγής διοικητικής διαδικασίας, καθόσον αυτά δεν έχουν ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο του αιτήματος αποζημιώσεως.
- 22 Στη δεύτερη αυτή υπόθεση, η καθής-εναγομένη (στο εξής: καθής) ζητεί από το Πρωτοδικείο:
- να απορρίψει το αίτημα ακυρώσεως,

- να απορρίψει το αίτημα αποζημίωσης ως απαράδεκτο ή, επικουρικώς, ως αβάσιμο,
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Προσφυγή Τ-149/94

- 23 Η προσφεύγουσα επικαλείται πέντε λόγους ακυρώσεως, αντλούμενους, αντιστοίχως, από την παράβαση του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού, καθώς και των περι εφοδιασμού διατάξεων του κεφαλαίου 6 της Συνθήκης, την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και της αρχής της προστασίας της ασφάλειας δικαίου, την παραβίαση των κανόνων περί κατανομής των αρμοδιοτήτων, την παραβίαση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως και την κατάχρηση εξουσίας.
- 24 Ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος θέτουν υπό αμφισβήτηση τη δυνατότητα του Οργανισμού, αφενός, να ζητεί συμπληρωματικά στοιχεία και, αφετέρου, να μη λαμβάνει τελική απόφαση πριν συμπληρωθεί ο φάκελος, δηλαδή πριν περιληφθούν τα ελάχιστα στοιχεία που απαιτεί το άρθρο 5α, στοιχείο γ', του κανονισμού.
- 25 Οι δύο αυτοί λόγοι πρέπει να εξεταστούν από κοινού.

Επί του πρώτου και του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, οι οποίοι αντλούνται από την παράβαση του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού και την παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας και της ασφάλειας δικαίου

1. Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

- 26 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, πρώτον, ότι η επίδικη απόφαση συνιστά παράβαση του άρθρου 5, στοιχείο ζ', του κανονισμού. Βάσει της διατάξεως αυτής,

ο Οργανισμός έπρεπε να αποφασίσει είτε να συνάψει τη σύμβαση που του υποβλήθηκε είτε να αρνηθεί να τη συνάψει, εντός προθεσμίας δέκα εργασιμών ημερών από τη λήψη της συμβάσεως. Κατά την προσφεύγουσα, ο Οργανισμός έπρεπε να είχε λάβει οριστική απόφαση στις 13 Δεκεμβρίου 1993 το αργότερο, ενώ στην πραγματικότητα αποφάσισε στις 6 Ιανουαρίου 1994, δηλαδή σχεδόν 4 εβδομάδες αργότερα.

- 27 Δεν αρκεί το ότι ο Οργανισμός ζήτησε συμπληρωματικά στοιχεία εντός της ταχθείσας προθεσμίας για να θεωρηθεί ότι αποφάνθηκε εντός της εν λόγω προθεσμίας.
- 28 Η διακριτική ευχέρεια αιτήσεως συμπληρωματικών στοιχείων, την οποία ο Οργανισμός ισχυρίζεται ότι διαθέτει δυνάμει του άρθρου 5α του κανονισμού, αντιβαίνει προς αυτούς καθ'αυτούς τους στόχους της απλοποιημένης διαδικασίας που προβλέπει το άρθρο αυτό. Το άρθρο 5α καθορίζει πλήρως και εξαντλητικώς τις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούν οι προς σύναψη συμβάσεις. Εν πάση περιπτώσει, ο Οργανισμός έπρεπε να ζητήσει αρκετά σύντομα τα στοιχεία που έκρινε αναγκαία, προκειμένου να παράσχει στους συμβαλλομένους τη δυνατότητα να τα προσκομίσουν εντός της προθεσμίας των δέκα εργασιμών ημερών.
- 29 Εξάλλου, από τις 29 Νοεμβρίου 1993, ο Οργανισμός είχε στη διάθεσή του όλα τα στοιχεία που απαιτεί το άρθρο 5α του κανονισμού. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το άρθρο 5α, στοιχείο γ', σημείο 5, του άρθρου αυτού επιτρέπει το να μη φέρει η υποβληθείσα σύμβαση ένδειξη της χώρας καταγωγής των προς παράδοση υλικών, υπό την προϋπόθεση ότι ο προμηθευτής δεσμεύεται έναντι του χρήστη και του Οργανισμού να τους γνωστοποιήσει τη χώρα καταγωγής πριν από την παράδοση. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η επιταγή αυτή τηρήθηκε στην εν λόγω σύμβαση.

- 30 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απαίτηση συμπληρωματικών στοιχείων ήταν δυσανάλογη, διότι, εν πάση περιπτώσει, ο Οργανισμός δεν υπέγραψε τη σύμβαση χωρίς να αποκλείσει τη δυνατότητα να κατάγεται το ουράνιο από την ΚΑΚ. Επιπλέον, η καθυστέρηση κατά τη λήψη της αποφάσεως υπερέβη προθεσμία που ήταν αναγκαία για την πραγματοποίηση του σκοπού της συμπλήρωσεως του φακέλου. Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι, εγκρίνοντας την εκ μέρους του Οργανισμού απαίτηση συμπληρωματικών στοιχείων, της επέβαλε προθεσμία απρόβλεπτης διάρκειας. Δεν έπρεπε να επιτραπεί στον Οργανισμό να παρατείνει κατά βούληση την προθεσμία και να καθυστερήσει, έτσι, αυθαιρέτως τις σχετικές με τη σύναψη συμβάσεων αποφάσεις. Εντός του πλαισίου αυτού, η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή παραβίαση της αρχής της χρηστής διοικήσεως σε συνδυασμό με την αρχή της ασφάλειας δικαίου.
- 31 Η καθής ισχυρίζεται ότι το γράμμα του άρθρου 5α, στοιχείο γ', του κανονισμού, το οποίο αφορά τις συνήθεις περιπτώσεις, απαιτεί, με σκοπό την ταχεία περαίωση της διαδικασίας, μόνον ορισμένα ελάχιστα στοιχεία, τα οποία σε ειδικές περιπτώσεις ενδέχεται να πρέπει να συμπληρωθούν. Το άρθρο 55 της Συνθήκης αναγνωρίζει ρητώς στον Οργανισμό το δικαίωμα να ζητεί όλα τα στοιχεία που είναι αναγκαία για την άσκηση του αποκλειστικού του δικαιώματος να συνάπτει συμβάσεις προμηθειών.
- 32 Η τεθείσα προθεσμία άρχισε μόλις κατά την ημερομηνία που ο Οργανισμός έλαβε τα συμπληρωματικά στοιχεία. Ουδόλως θα συμβιβαζόταν με τις αρχές του κράτους δικαίου αν ο Οργανισμός, προκειμένου να τηρήσει την επίμαχη προθεσμία, έπρεπε να παραιτηθεί των αναγκαίων συμπληρωματικών στοιχείων και να αρνηθεί τη σύναψη της συμβάσεως. Εν πάση περιπτώσει, η προθεσμία των δέκα ημερών δεν αποτελεί αποκλειστική και απαρέγκλιτη προθεσμία, αλλά διοικητική προθεσμία την οποία ο Οργανισμός επιβάλλει στον εαυτό του.
- 33 Η εκ των υστέρων γνωστοποίηση της χώρας καταγωγής μπορεί να επιτραπεί μόνον αν ο προμηθευτής δεν μπορούσε να παράσχει το στοιχείο αυτό κατά

τον χρόνο της συνάψεως της συμβάσεως. Η BNFL όμως γνώριζε, κατά τον χρόνο εκείνο, την προβλεπόμενη καταγωγή του προϊόντος, δεδομένου ότι η εταιρία αυτή γνωστοποίησε το αντίστοιχο στοιχείο στον Οργανισμό εντός προθεσμίας μιας ημέρας από την προς τούτο αίτηση και δεδομένου ότι μια προσφορά όπως αυτή που υπέβαλε η BNFL, η οποία πρότεινε συγκεκριμένη τιμή και προθεσμία παραδόσεως, μπορούσε να υποβληθεί μόνον από επιχείρηση που είχε συγκεκριμένη ιδέα της πηγής του προς παράδοση υλικού και των όρων της συναφθείσας στο προηγούμενο στάδιο συμβάσεως.

2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

34 Το άρθρο 5α, στοιχείο γ', του κανονισμού ορίζει τα εξής:

«η σύμβαση προμηθείας θα περιέχει τουλάχιστον τις κάτωθι ενδείξεις:

(...)

5. Χώρα καταγωγής των παραδοτέων υλικών. Αν ο προμηθευτής δεν δύναται να δώσει την ένδειξη καταγωγής κατά τον χρόνο συνάψεως της συμβάσεως, πρέπει να αναλάβει την υποχρέωση έναντι του καταναλωτού και του Οργανισμού να γνωστοποιήσει σε αυτούς εκ των υστέρων τη χώρα καταγωγής κάθε μερικής παραδόσεως.

(...)

35 Έτσι, η γεωγραφική καταγωγή των προς παράδοση υλικών κατέχει κεντρική θέση μεταξύ των στοιχείων μιας συμβάσεως προμηθείας, τα οποία πρέπει να γνωστοποιούνται στον Οργανισμό στο πλαίσιο της εφαρμογής του άρθρου 5α

του κανονισμού. Πράγματι, η εκ μέρους του Οργανισμού γνώση της γεωγραφικής καταγωγής των προμηθειών είναι απαραίτητη προκειμένου να εξασφαλιστεί η ασφάλεια του εφοδιασμού την οποία επιδιώκει η εφαρμοζόμενη πολιτική εφοδιασμού, όπως επιβεβαιώνεται από την εξέταση της προσφυγής T-181/94 (βλ., ειδικότερα, σκέψεις 92 έως 94 κατωτέρω).

- 36 Επιπλέον, από αυτό καθαυτό το γράμμα του παρατεθέντος ανωτέρω άρθρου 5α, στοιχείο γ', του κανονισμού προκύπτει σαφώς ότι η εκ των υστέρων γνωστοποίηση της χώρας καταγωγής επιτρέπεται μόνον αν ο προμηθευτής δεν μπορούσε να παράσχει το στοιχείο αυτό κατά τον χρόνο συνάψεως της συμβάσεως.
- 37 Υπό τις συνθήκες της παρούσας υποθέσεως, όμως, προκύπτει ότι η προσφεύγουσα και ο προμηθευτής της είχαν συμφωνήσει, σιωπηρώς τουλάχιστον, ότι τα υλικά θα κατάγονταν από την ΚΑΚ. Πράγματι, η BNFL γνωστοποίησε την πιθανή καταγωγή του ουρανίου στον Οργανισμό εντός προθεσμίας μιας ημέρας από την αίτηση στοιχείων. Επιπλέον, όπως ορθώς υποστηρίζει η Επιτροπή, μια προσφορά όπως αυτή που υπέβαλε η BNFL, η οποία πρότεινε συγκεκριμένη τιμή και προθεσμία παραδόσεως, μπορούσε να υποβληθεί μόνον από επιχείρηση η οποία είχε συγκεκριμένη ιδέα της καταγωγής του προς παράδοση προϊόντος και των όρων της συναφθείσας στο προηγούμενο στάδιο συμβάσεως. Εξάλλου, όπως ομολόγησε η προσφεύγουσα κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η συμφωνηθείσα μεταξύ των συμβαλλομένων τιμή ήταν τόσο χαμηλή ώστε θα φαινόταν πολύ πιθανόν, σε κάθε επιχειρηματία του τομέα αυτού, ότι τα υλικά θα κατάγονταν από την ΚΑΚ. Τέλος, είναι εύλογο να υποτεθεί ότι ο συνετός επιχειρηματίας πληροφορείται την καταγωγή του ουρανίου που αποτελεί αντικείμενο συμβάσεως προμηθείας.
- 38 Η προσφεύγουσα, μη αναγράφοντας στη σύμβαση προμηθείας τη γεωγραφική καταγωγή του ουρανίου, μολονότι αυτή είχε συμφωνηθεί, σιωπηρώς τουλάχιστον, μεταξύ των συμβαλλομένων, υπήρξε η ίδια υπαίτια των διοικητικών

δυσχερειών που αντιμετώπισε ο Οργανισμός προκειμένου να αποφανθεί. Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα δεν είχε δικαίωμα να επικαλεστεί το ευεργέτημα του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού, το οποίο τάσσει στον Οργανισμό προθεσμία δέκα εργασιμών ημερών για να αποφανθεί, εφόσον πρόκειται περί περιπτώσεων στις οποίες ανακύπτουν προβλήματα.

- 39 Αντιθέτως, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι, εν προκειμένω, ο Οργανισμός είχε δικαίωμα, πριν από τη λήξη της προθεσμίας του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', να ζητήσει από τους συμβαλλομένους να συμπληρώσουν τον φάκελο γνωστοποιώντας του την καταγωγή των προς παράδοση υλικών. Πράγματι, ούτε το άρθρο 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού ούτε η Συνθήκη απαγορεύουν ένα τέτοιο αίτημα το οποίο, αντιθέτως, δικαιολογείται από τις περιστάσεις της συγκεκριμένης περιπτώσεως.
- 40 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι ο Οργανισμός εξέδωσε την απόφασή του στις 6 Ιανουαρίου 1994, δηλαδή τη δέκατη εργάσιμη ημέρα από τις 14 Δεκεμβρίου 1993, ημερομηνία κατά την οποία έλαβε το αιτηθέν στοιχείο. Η προθεσμία αυτή ήταν εύλογη και δεν συνιστούσε παράβαση του άρθρου 5α, στοιχείο ζ', του κανονισμού ούτε παραβίαση των αρχών της αναλογικότητας και της ασφάλειας δικαίου, τις οποίες επικαλείται η προσφεύγουσα.
- 41 Συνεπώς, ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την παραβίαση των κανόνων της κατανομής των αρμοδιοτήτων

- 42 Η προσφεύγουσα δεν ανέπτυξε τον τρίτο λόγο ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την παραβίαση των κανόνων της κατανομής των αρμοδιοτήτων.
- 43 Συνεπώς, δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί το Πρωτοδικείο επί του βασίμου του λόγου αυτού.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

1. Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

44 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η επίδικη απόφαση δεν περιλαμβάνει κανένα επιχείρημα το οποίο να δικαιολογεί τη μετάθεση της ημερομηνίας ενάρξεως της προθεσμίας που διέθετε ο Οργανισμός. Η υποχρέωση αιτιολογήσεως παραβιάστηκε επίσης λόγω των αντιφάσεων και των αδυναμιών στην επιχειρηματολογία του Οργανισμού και της Επιτροπής. Η Επιτροπή δεν διευκρίνισε, μεταξύ άλλων, γιατί τα στοιχεία που ζήτησε ο Οργανισμός ως δήθεν ουσιώδη για τη λήψη της αποφάσεως δεν μπορούσαν να ζητηθούν εντός της προθεσμίας που τάσσει ο κανονισμός. Επιπλέον, η Επιτροπή δεν αποφάνθηκε, πριν από την έκδοση της επίδικης αποφάσεως, επί ορισμένων σημαντικών σημείων που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα.

45 Η καθής ισχυρίζεται ότι ούτε ο Οργανισμός ούτε η ίδια παρέλειψαν να διευκρινίσουν στην προσφεύγουσα τους λόγους στους οποίους στηρίζονταν οι αποφάσεις τους. Το σύνολο της αλληλογραφίας και οι αποφάσεις περιελάμβαναν αιτιολογία η οποία είχε λογική συνοχή και από την οποία η προσφεύγουσα μπορούσε χωρίς δυσκολία να συναγάγει τους ουσιώδεις λόγους στους οποίους οφειλόταν η στάση του Οργανισμού και της Επιτροπής.

2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

46 Κατά πάγια νομολογία στο πλαίσιο της Συνθήκης ΕΚ, αφενός μεν, δυνάμει του άρθρου 190 της Συνθήκης αυτής, από την αιτιολογία μιας πράξεως πρέπει να διαφαίνεται κατά τρόπο σαφή και μη διαφορούμενο η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής που εκδίδει την προσβαλλόμενη πράξη, κατά τρόπο

που να καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου για να προασπίσουν τα δικαιώματά τους και στον κοινοτικό δικαστή να ασκεί τον έλεγχό του, αφετέρου δε, η έκταση της υποχρέωσης αιτιολογήσεως κρίνεται βάσει του πλαισίου στο οποίο αυτή εντάσσεται (απόφαση του Πρωτοδικείου της 24ης Απριλίου 1996, T-551/93, T-231/94, T-232/94, T-233/94 και T-234/94, Industrias Pesqueras Campos κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1996, σ. ΙΙ-247, σκέψη 140).

- 47 Το άρθρο 162 της Συνθήκης ΕΚΑΕ, το οποίο αφορά την υποχρέωση αιτιολογήσεως, είναι κατ' ουσίαν πανομοιότυπο με το άρθρο 190 της Συνθήκης ΕΚ. Η ερμηνεία του πρέπει να είναι ανάλογη προς την ερμηνεία της δεύτερης αυτής διατάξεως.
- 48 Εν προκειμένω, η Επιτροπή, με τη δέκατη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως 94/95, εξήγησε τα εξής:

«(...) Είναι ιδιαίτερα σημαντικό σήμερα να γνωρίζει ο Οργανισμός την προέλευση των υλών όταν η παγκόσμια αγορά φυσικού ουρανίου χαρακτηρίζεται από πολύ μεγάλες προμήθειες, από την ΚΑΚ, σε τιμές που βρίσκονται σε πλήρη αναντιστοιχία με το κόστος παραγωγής στην ελεύθερη αγορά (...). [Ο]ι προμήθειες αυτές μπορούν να θέσουν σε κίνδυνο τη διαφοροποίηση των πηγών εφοδιασμού και άρα και τον στόχο τακτικού και δίκαιου εφοδιασμού (...). Για τους λόγους αυτούς, ο Οργανισμός (...) μερμνά ώστε η Κοινότητα να μην καταλήξει να εξαρτάται πέραν λογικών ορίων από μια συγκεκριμένη πηγή εφοδιασμού και η απόκτηση πυρηνικών υλών από την ΚΑΚ να πραγματοποιείται με τιμές αντίστοιχες με εκείνες της αγοράς.»

- 49 Η Επιτροπή παρατήρησε ότι η ΚΛΕ είχε ήδη αγοράσει προηγουμένως μεγάλες ποσότητες φυσικού ουρανίου καταγόμενες από την ΚΑΚ. Στη συνέχεια, η Επιτροπή υπογράμμισε ότι «τα στοιχεία που αναφέρει το άρθρο 5α,

στοιχείο γ', του κανονισμού του Οργανισμού αποτελούν τις ελάχιστες αναγκαίες πληροφορίες» και κατέληξε ότι «δικαιολογημένα ο Οργανισμός ζήτησε (...) να συμπληρώσει τον φάκελο» (ενδέκατη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως 94/95). Τέλος, η Επιτροπή εξήγησε ότι η προθεσμία άρχισε την επομένη της ημερομηνίας κατά την οποία ο Οργανισμός έλαβε το αιτηθέν συμπληρωματικό στοιχείο και ότι έληγε την ημέρα κατά την οποία ο Οργανισμός έλαβε εν τέλει την απόφασή του (δωδέκατη και δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη).

50 Έτσι, από την αιτιολογία της αποφάσεως 94/95 προκύπτει σαφώς και απεριφράστως η συλλογιστική της Επιτροπής.

51 Συνεπώς, ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την κατάχρηση εξουσίας

1. Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

52 Η προσφεύγουσα, προς στήριξη του λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από την κατάχρηση εξουσίας, υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι ο Οργανισμός και η Επιτροπή ουδόλως είχαν διακριτική ευχέρεια, αλλά είχαν την υποχρέωση να συνάψουν την υποβληθείσα από την προσφεύγουσα σύμβαση στο πλαίσιο της απλοποιημένης διαδικασίας του άρθρου 5α του κανονισμού.

2. Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

53 Η έννοια της καταχρήσεως εξουσίας έχει συγκεκριμένο περιεχόμενο στο κοινοτικό δίκαιο και αφορά την κατάσταση κατά την οποία μια διοικητική αρχή

χρησιμοποιεί τις εξουσίες της για σκοπό διαφορετικό από αυτόν για τον οποίο της έχουν παρασχεθεί. Κατά πάγια σχετική νομολογία, μια απόφαση πάσχει κατάχρηση εξουσίας όταν, βάσει αντικειμενικών, ουσιωδών και συγκλινουσών ενδείξεων, έχει εκδοθεί προς επίτευξη σκοπών ξένων προς αυτούς που αναφέρει (προπαρατεθείσα απόφαση *Industrias Pesqueras Campos* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 168).

- 54 Η προσφεύγουσα ουδόλως αποδεικνύει ότι ο Οργανισμός και η Επιτροπή επιδίωξαν διαφορετικό σκοπό και όχι τη θέση σε εφαρμογή της πολιτικής εφοδιασμού.
- 55 Για τον λόγο αυτό, και ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.
- 56 Για όλους τους ανωτέρω λόγους, η προσφυγή της υποθέσεως T-149/94 πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη.

Προσφυγή T-181/94

Επί του αιτήματος ακυρώσεως

- 57 Η προσφεύγουσα επικαλείται πέντε λόγους ακυρώσεως, οι οποίοι αντλούνται, αντιστοίχως, από την παράβαση του άρθρου 5α του κανονισμού, καθώς και των περί εφοδιασμού διατάξεων του κεφαλαίου 6 της Συνθήκης, την παραβίαση των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου, την παραβίαση των κανόνων περί κατανομής των αρμοδιοτήτων, την παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και την κατάχρηση εξουσίας.

1. *Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 5α του κανονισμού και των περί εφοδιασμού διατάξεων του κεφαλαίου 6 της Συνθήκης*

58 Ο πρώτος λόγος ακυρώσεως έχει τέσσερα σκέλη, τα οποία θα εξεταστούν διαδοχικώς κατωτέρω.

59 Το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αφορά την παραβίαση της υποχρεώσεως του Οργανισμού να συνάψει τη σύμβαση σύμφωνα με το άρθρο 5α του κανονισμού, και το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με το οποίο ζητείται να αναγνωριστεί ότι η πολιτική εφοδιασμού, όπως προσδιορίστηκε και εφαρμόστηκε εν προκειμένω, συνιστά παράβαση των άρθρων 61, πρώτο εδάφιο, 60 και 65, πρώτο εδάφιο, καθώς και των άρθρων 52, παράγραφος 2, και 64 της Συνθήκης, θέτουν αμφότερα υπό αμφισβήτηση την ευχέρεια παρεκκλίσεως από τον νόμο της προσφοράς και της ζητήσεως κατά την άσκηση του αποκλειστικού δικαιώματος συνάψεως των συμβάσεων προμηθειών ουρανίου.

60 Συνεπώς, τα σκέλη αυτά πρέπει να εξεταστούν από κοινού.

Επί του πρώτου και του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, τα οποία αφορούν, αντιστοίχως, την παραβίαση της υποχρεώσεως του Οργανισμού να συνάψει τη σύμβαση σύμφωνα με το άρθρο 5α του κανονισμού και την παράβαση των άρθρων 61, πρώτο εδάφιο, 60 και 65, πρώτο εδάφιο, καθώς και των άρθρων 52, παράγραφος 2, και 64 της Συνθήκης.

— Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

61 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο Οργανισμός πρέπει να τηρεί την αρχή της οικονομίας της αγοράς κατά την άσκηση των αρμοδιοτήτων του. Η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι ο γενικός εισαγγελέας K. Roemer, στις προτάσεις του επί της υποθέσεως στην οποία εκδόθηκε η απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Δεκεμβρίου 1971, 7/71, Επιτροπή κατά Γαλλίας (Συλλογή τόμος

1969-1971, σ. 1049, 1070), εξήγησε ότι η ρύθμιση του εφοδιασμού αποτελεί συμβιβασμό μεταξύ των παρεμβατικών τάσεων και ορισμένων τάσεων που ευνοούν την οικονομία της αγοράς. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι, βάσει των άρθρων 60 και 65 της Συνθήκης, η αρχή της αντιπαραθέσεως της προσφοράς και της ζήτησης έχει εφαρμογή ανεξαρτήτως της καταγωγής του ουρανίου.

62 Στην περίπτωση αγοράς στην οποία η προσφορά είναι πλεονάζουσα και στην οποία, κατά συνέπεια, δεσπόζουν οι αγοραστές, η διαδικασία αντιπαραθέσεως την οποία προβλέπει το άρθρο 60 της Συνθήκης θα ήταν υπερβολικά περίπλοκη, πράγμα το οποίο εξηγεί τη θέσπιση της απλοποιημένης διαδικασίας του άρθρου 5α του κανονισμού. Η Επιτροπή αγνόησε τη θέση της δεύτερης αυτής διατάξεως στο σύστημα του περί εφοδιασμού κεφαλαίου της Συνθήκης. Ο σκοπός αυτής της απλοποιημένης διαδικασίας, δηλαδή η διατήρηση των αμέσων επαφών μεταξύ των καταναλωτών και των παραγωγών, θα ματαιωνόταν πλήρως αν ο Οργανισμός είχε το δικαίωμα να αρνείται τη σύναψη των συμβάσεων που του υποβάλλονται προς υπογραφή σύμφωνα με τον κανονισμό.

63 Κατά συνέπεια, στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, ο Οργανισμός δεν είχε κανένα περιθώριο εκτιμήσεως. Η άρνηση συνάψεως μπορεί να αντιμετωπίζεται ως ενδεχόμενο μόνο βάσει των γενικών προϋποθέσεων που απαριθμούνται στον κανονισμό. Συγκεκριμένα, η αρμοδιότητα του Οργανισμού περιορίζεται, αφενός, στην παρατήρηση της καταστάσεως της αγοράς, υπό την έννοια της τρίτης αιτιολογικής σκέψεως του προπαρατεθέντος κανονισμού του Οργανισμού της 15ης Ιουλίου 1975, με τον οποίο προστέθηκε το άρθρο 5α στον κανονισμό της 5ης Μαΐου 1960, και, αφετέρου, στην εξακριβωση του αν οι συμβαλλόμενοι τήρησαν την υποχρέωση πληροφορήσεως που υπέχουν από το άρθρο αυτό. Ο Οργανισμός, προσθέτοντας στη σύμβαση μια περιοριστική προϋπόθεση, ενώ η σύμβαση αυτή ήταν σύμφωνη προς τον κανονισμό, υπερέβη την αρμοδιότητά του, πράγμα το οποίο όφειλε να αναγνωρίσει η Επιτροπή.

64 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι οι κανόνες της Συνθήκης δεν επιτρέπουν στον Οργανισμό να καθιερώνει και να εφαρμόζει πολιτική διαφοροποίησης των πηγών εφοδιασμού, να καθορίζει ποσοστώσεις και, έτσι, να περιορίζει την ελευθερία επιλογής της καταγωγής του ουρανίου.

- 65 Η πλεονάζουσα προσφορά φυσικού ουρανίου στην αγορά δεν οφείλεται μόνο στα κράτη της πρώην Ενώσεως Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών (στο εξής: ΕΣΣΔ), αλλά και στο γεγονός ότι σημαντικά αποθέματα ουρανίου έχουν διατεθεί στην αγορά της Δύσεως. Η προσφεύγουσα θεωρεί προφανές ότι, σε περίπτωση πλεονάζουσας προσφοράς, η παρούσα παραγωγή, η οποία προέρχεται από ορυχεία με υψηλό κόστος εκμεταλλεύσεως, μειώνεται. Ωστόσο, η κατάσταση αυτή δεν αντιστοιχεί σε «διαρθρωτικό έλλειμμα», δεδομένου ότι πρέπει να ληφθεί υπόψη ως κριτήριο όχι μόνον η παρούσα παραγωγή, η οποία αποτελεί στιγμιαίο γεγονός, αλλά το διαθέσιμο παραγωγικό δυναμικό. Η παραγωγή μπορεί να αυξηθεί συνολικώς και, ως εκ τούτου, το «διαρθρωτικό έλλειμμα» να μειωθεί στο μηδέν. Η σημαντική πτώση των τιμών κατά τις περιόδους στις οποίες υπάρχει πλεονάζουσα προσφορά χαρακτηρίζει την αγορά όπου σημειώνονται αισθητές αντιδράσεις.
- 66 Δυνάμει του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, ο Οργανισμός υποχρεούται καταρχήν να ικανοποιεί όλες τις παραγγελίες υπό τους όρους που προκύπτουν από την αντιπαράθεση των προσφορών και των ζητήσεων, όπως ορίζουν τα άρθρα 60 και 65, πρώτο εδάφιο, εκτός αν υφίστανται νομικά ή πραγματικά εμπόδια που αντιτίθενται στην εκτέλεσή τους. Αυτός ο τελευταίος περιορισμός συνιστά παρέκκλιση και, ως εκ τούτου, πρέπει να ερμηνεύεται στενώς. Η Επιτροπή υπέπεσε σε νομικό σφάλμα δεδομένου ότι ισχυρίστηκε, αναφερόμενη στην πολιτική της εφοδιασμού, ότι υφίστατο νομικό εμπόδιο, χωρίς να έχει εξακριβώσει αν, υπό τις συνθήκες της παρούσας περιπτώσεως, υφίστατο πράγματι εμπόδιο υπό την έννοια του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης.
- 67 Η γεωγραφική καταγωγή του προς παράδοση ουρανίου δεν αποτελούσε νομικό ή πραγματικό εμπόδιο υπό την έννοια του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης. Μόνον η εξαίρεση του άρθρου 65, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης παρέχει στον Οργανισμό το δικαίωμα να καθορίζει τη γεωγραφική καταγωγή του προς παράδοση ουρανίου. Κατά τη διάταξη αυτή, ο Οργανισμός δύναται να καθορίζει τη γεωγραφική καταγωγή, εφόσον εξασφαλίζει στον καταναλωτή όρους τουλάχιστον εξίσου ευνοϊκούς με αυτούς που διατυπώνονται στην παραγγελία. Ο Οργανισμός όμως δεν πρότεινε στην προσφεύγουσα σύμβαση εξίσου ευνοϊκή με αυτήν που αποτελεί το αντικείμενο της διαφοράς.

- 68 Εξάλλου, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο Οργανισμός δεν έχει δικαίωμα να παρεμβαίνει στη διαμόρφωση της τιμής. Βάσει του άρθρου 67 της Συνθήκης, δεν μπορούν να προβάλλονται αντιρρήσεις για τις τιμές που τυγχάνουν αντικείμενο διαπραγματεύσεως κατά την απλοποιημένη διαδικασία παρά μόνον υπό τις περιστάσεις που προβλέπει η Συνθήκη. Τα άρθρα 68 και 69 της Συνθήκης προβλέπουν ορισμένες εξαιρέσεις. Δεν είναι καν αναγκαίο να εξεταστεί αν πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 68, πρώτο εδάφιο, περί των πρακτικών καθορισμού των τιμών που σκοπούν στην εξασφάλιση προνομιακής θέσεως σε ορισμένους καταναλωτές, διότι ο Οργανισμός ουδόλως έχει, εν πάση περιπτώσει, αρμοδιότητα να αρνηθεί τη σύναψη της συμβάσεως βάσει του άρθρου 68. Συγκεκριμένα, κατά το δεύτερο και το τρίτο εδάφιο του άρθρου αυτού, η πιο σημαντική δυνατότητα που έχει ο Οργανισμός είναι να αναφέρει την πρακτική στην Επιτροπή, η οποία είναι η μόνη που έχει το δικαίωμα να παρέμβει. Μόνο το Συμβούλιο έχει δικαίωμα καθορισμού των τιμών, δυνάμει του άρθρου 69 της Συνθήκης.
- 69 Κατά την προσφεύγουσα, η εμπορική συμφωνία την οποία επικαλείται η καθής, η οποία υπεγράφη στις 18 Δεκεμβρίου 1989 και συνήφθη με την απόφαση 90/117/Ευρατόμ της Επιτροπής, της 27ης Φεβρουαρίου 1990, σχετικά με τη σύναψη εξ ονόματος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας της συμφωνίας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας και της Ένωσης Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών για το εμπόριο και την εμπορική και οικονομική συνεργασία (ΕΕ L 68, σ. 2, στο εξής: εμπορική συμφωνία), δεν δικαιολογεί την παρέμβαση στη διαμόρφωση των τιμών. Κατ' αρχάς, το άρθρο 14 της εμπορικής συμφωνίας δεν έχει απ' ευθείας εφαρμογή, διότι δεν είναι αρκούντως σαφές και ακριβές και παρέχει στα κοινοτικά όργανα περιθώριο εκτιμήσεως. Εξάλλου, δεν πρόκειται περί εξαιρέσεως προβλεπομένης από τη Συνθήκη, υπό την έννοια του άρθρου 67 αυτής, η οποία θα επέτρεπε την παρέμβαση σε ζητήματα τιμών. Επιπλέον, έστω και στο πλαίσιο του άρθρου 64 της Συνθήκης, το οποίο ορίζει ότι ο Οργανισμός ενεργεί ενδεχομένως στο πλαίσιο των συμφωνιών που έχουν συναφθεί μεταξύ της Κοινότητας και ενός τρίτου κράτους, το άρθρο 14 της εμπορικής συμφωνίας δεν επιτρέπει τον καθορισμό ανωτάτων τιμών δεδομένου ότι, προς τούτο, πρέπει να παρακαμφθεί το αποκλειστικό δικαίωμα του Συμβουλίου να καθορίζει τις τιμές, το οποίο προβλέπει το άρθρο 69, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης. Συνεπώς, ο Οργανισμός δεν μπορεί να στηριχθεί στη διάταξη αυτή για να αρνηθεί προσφορά σε τιμές οι οποίες κατ' αυτόν αφίστανται των τιμών της αγοράς, εκτός αν έχει εξουσιοδοτηθεί ρητώς προς τούτο δυνάμει του συστήματος αρμοδιοτήτων της Συνθήκης, πράγμα το οποίο δεν συμβαίνει στην παρούσα περίπτωση.

- 70 Εν προκειμένω, η πραγματική τιμή των εμπλουτισμάτων φυσικού ουρανίου (στο εξής: U_3O_8), ήταν 20,86 US\$ ανά χιλιόγραμμο — ή 8,02 US\$ ανά λίβρα —, συνυπολογιζομένων των τόκων και του κόστους μετατροπής. Η τιμή αυτή είναι παρόμοια προς το καθαρό κόστος παραγωγής των πλέον αποδοτικών δυτικών ορυχείων ουρανίου. Η τιμή αυτή βρίσκεται μεταξύ των τιμών των αμέσου παραδόσεως αγορών ουρανίου καταγομένου από την ΚΑΚ και των αμέσου παραδόσεως αγορών ουρανίου μη καταγομένου από την ΚΑΚ.
- 71 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί την ορθότητα της διαπιστώσεως της Επιτροπής ότι, αν επιτρεπόταν στην προσφεύγουσα να προμηθευθεί εκ νέου ουράνιο καταγωγής ΚΑΚ, η προσφεύγουσα θα εξασφάλιζε προνομιακή θέση, πράγμα το οποίο θα συνιστούσε νομικό εμπόδιο υπό την έννοια του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης. Συγκεκριμένα, εν όψει της αναγνωρισθείσας στους καταναλωτές ελευθερίας να διαπραγματεύονται τις συμβάσεις προμηθειών με παραγωγό της επιλογής τους, καθώς και του πλεονάσματος της προσφοράς ουρανίου, όλοι οι καταναλωτές είχαν την ίδια δυνατότητα προσβάσεως στις πηγές.
- 72 Η καθής αντιτείνει ότι ο κανονισμός υπόκειται πάντοτε στις διατάξεις της Συνθήκης. Παρατηρεί ότι, με την προπαρατεθείσα απόφαση Επιτροπή κατά Γαλλίας (σκέψη 43), το Δικαστήριο αναγνώρισε ότι «το γεγονός ότι οι συνθήκες της αγοράς μπορεί να κατέστησαν, για ορισμένη περίοδο, λιγότερο ανάγκαia τη χρησιμοποίηση των μηχανισμών εφοδιασμού που προβλέπει η Συνθήκη, δεν αρκεί για να στερήσει από τις σχετικές με τους μηχανισμούς αυτούς διατάξεις την υποχρεωτική τους ισχύ». Η καθής υπογραμμίζει ότι το αποκλειστικό δικαίωμα της συνάψεως συμβάσεων το οποίο έχει απονεμηθεί στον Οργανισμό, δυνάμει του άρθρου 52, παράγραφος 2, στοιχείο β', της Συνθήκης, περιλαμβάνει το δικαίωμα της αρνήσεως συνάψεως. Αυτό το δικαίωμα αρνήσεως περιλαμβάνει, ως λιγότερο αυστηρό μέτρο, την εξουσία του Οργανισμού να επιτρέπει τη σύναψη της συμβάσεως υπό συγκεκριμένες προϋποθέσεις.
- 73 Πριν εφαρμοστεί το άρθρο 65, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, το οποίο παρέμπει στη διαδικασία αντιπαραθέσεως προσφορών και ζητήσεων που προβλέπει το άρθρο 60 αυτής, πρέπει να εξακριβωθεί ότι δεν υπάρχουν νομικά εμπόδια για την εκτέλεση των παραγγελιών, υπό την έννοια του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης. Η ανάλυση αυτή περιλαμβάνεται στην εικοστή

πρώτη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως 94/285. Εξάλλου, το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, δεν αποτελεί διάταξη εισάγουσα παρέκκλιση, αλλά επιτρέπει στον Οργανισμό να εξετάζει κάθε παραγγελία και να εξακριβώνει αν η εκτέλεσή της προσκρούει σε νομικά ή πραγματικά εμπόδια.

- 74 Πρώτον, η Επιτροπή τονίζει την πολιτική διαφοροποίησης των πηγών εφοδιασμού της Κοινότητας από τρίτες χώρες στον τομέα της ενέργειας, η οποία εκτίθεται στο ψήφισμα 86/C 241/01 του Συμβουλίου, της 16ης Σεπτεμβρίου 1986, για τους νέους στόχους της κοινοτικής ενεργειακής πολιτικής για το 1995 και τη σύγκλιση των πολιτικών των κρατών μελών (ΕΕ C 241, σ. 1, στο εξής: ψήφισμα του Συμβουλίου).
- 75 Η Επιτροπή υπογραμμίζει την ταχεία αύξηση του όγκου των αγορών από την ΚΑΚ η οποία άρχισε το 1990 (1989: 0 τόνοι, 1990: 600 τόνοι, 1991: 2 100 τόνοι, 1992: 3 100 τόνοι).
- 76 Η Επιτροπή παρατηρεί επίσης ότι η τιμή των καταγομένων από την ΚΑΚ πυρηνικών υλών ήταν εξαιρετικά χαμηλή μέχρι τις πρόσφατες εξελίξεις, οι οποίες είναι μεταγενέστερες των πραγματικών περιστατικών της παρούσας υποθέσεως.
- 77 Εν όψει της αναπτύξεως των εξαγωγών από την ΚΑΚ, πρέπει να καθιερωθεί ένας αποδεκτός βαθμός εξαρτήσεως από τις προμήθειες που κατάγονται από την ΚΑΚ. Ο βαθμός αυτός πρέπει να καθορισθεί βάσει ιδίως του υφιστάμενου μακροπροθέσμου παραγωγικού δυναμικού της ΚΑΚ. Δεδομένου ότι το δυναμικό αυτό αντιπροσωπεύει το 25 % περίπου της παγκόσμιας παραγωγής ουρανίου, ο Οργανισμός θεώρησε το ποσοστό αυτό ως το ανώτατο όριο αποδεκτής εξαρτήσεως όσον αφορά τις προμήθειες που κατάγονται από την ΚΑΚ.

- 78 Δεύτερον, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι συμφωνίες που συνάπτονται βάσει του άρθρου 64 ή του άρθρου 101, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης μπορούν να δημιουργήσουν εμπόδια υπό την έννοια του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης. Εν προκειμένω, η Επιτροπή αναφέρει την εμπορική συμφωνία που συνάφθηκε βάσει του άρθρου 101, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.
- 79 Η Επιτροπή επισημαίνει ότι, κατά το άρθρο 6 της εμπορικής συμφωνίας, «το εμπόριο και η εμπορική συνεργασία οποιασδήποτε μορφής μεταξύ των συμβαλλομένων μερών διεξάγονται με βάση τις κανονιστικές διατάξεις τους, εκτός εάν άλλως ορίζεται στην παρούσα συμφωνία» και ότι, κατά το άρθρο 14 της ίδιας συμφωνίας, «τα εμπορεύματα αποτελούν αντικείμενο συναλλαγών μεταξύ των συμβαλλομένων μερών στις τιμές της αγοράς». Η Επιτροπή καταλήγει ότι, βάσει του άρθρου 64 της Συνθήκης σε συνδυασμό με τις δύο αυτές διατάξεις, εναπόκειται στον Οργανισμό να διασφαλίσει ότι οι εντός της Κοινότητας προμήθειες πυρηνικών υλών καταγωγής ΚΑΚ πραγματοποιούνται στις τιμές της αγοράς. Η εμπορική συμφωνία δεν καθορίζει ποσοτώσεις εισαγωγής, αλλά σκοπεύει στην προαγωγή των αρχών της οικονομίας της αγοράς εντός της ΚΑΚ και στην αρμονική ανάπτυξη και διαφοροποίηση του εμπορίου στον τομέα των πυρηνικών υλικών.
- 80 Τρίτον, η καθής υποστηρίζει ότι το άρθρο 65, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης δεν έχει εφαρμογή στην παρούσα υπόθεση, διότι ο Οργανισμός ουδόλως καθόρισε τη γεωγραφική καταγωγή των προμηθειών.
- 81 Ως προς το επιχείρημα που αφορά τις περί τιμών διατάξεις της Συνθήκης, η καθής αντιτείνει ότι το άρθρο 67 της Συνθήκης αφορά τη συνήθη περίπτωση διαμορφώσεως των τιμών. Εντούτοις, ουδόλως απαγορεύεται στην Κοινότητα να αμύνεται κατά των προμηθειών από τρίτες χώρες σε εντελώς ασύμφορες τιμές, συνάπτοντας ιδίως συμφωνίες δημοσίου διεθνούς δικαίου. Η απαγόρευση πρακτικών που συνιστούν δυσμενή διάκριση στον τομέα των τιμών, η οποία διατυπώνεται στο άρθρο 68, αφορά αποκλειστικώς τους παραγωγούς της Κοινότητας, που είναι οι μόνοι επιχειρηματίες στους οποίους μπορούν να επιβληθούν νομικές υποχρεώσεις δυνάμει του άρθρου 67 της Συνθήκης.

82 Όσον αφορά το ύψος των τιμών, η καθής θεωρεί εξαιρετικά χαμηλή την τιμή των 22 US\$ ανά χιλιόγραμμα ουρανίου υπό τη μορφή UF_6 . Κατόπιν αφαιρέσεως του κόστους μετατροπής, η τιμή ανέρχεται μόλις σε 18 US\$ ανά χιλιόγραμμα — ή σε 6,93 US\$ ανά λίβρα — εμπλουτίσματος U_3O_8 .

83 Η καθής ισχυρίζεται ότι υπήρξε η δυνατότητα συνάψεως συμφερούσων για τους καταναλωτές συμβάσεων για την παράδοση ποσοτήτων καταγωγής ΚΑΚ σε πολύ χαμηλές τιμές. Η καθής εξηγεί ότι οι καταναλωτές καλύπτουν συνήθως τις βασικές τους ανάγκες στο πλαίσιο πολυετών συμβάσεων, αλλά ότι μπορούν επίσης να καλύπτουν τις τρέχουσες ανάγκες τους, οι οποίες ανέρχονται στο 10 % περίπου των ετησίων αναγκών τους, από την αγορά αμέσου παραδόσεως. Η προσφεύγουσα όμως κάλυψε άνω του 150 % των ετησίων αναγκών της αγοράζοντας από την αγορά αμέσου παραδόσεως υλικά καταγόμενα από την ΚΑΚ.

84 Η υπέρ ορισμένων κατ' ιδίαν καταναλωτών παραβίαση των αρχών της πολιτικής εφοδιασμού της Κοινότητας εξασφαλίζει στους καταναλωτές αυτούς προνομακική θέση, υπό την έννοια του άρθρου 52, παράγραφος 2, στοιχείο α', της Συνθήκης, δεδομένου ότι αυτοί επιτυγχάνουν, σε σχέση με τους ανταγωνιστές τους, ανεπίτρεπτες τιμές και ανεπίτρεπτα ανταγωνιστικά πλεονεκτήματα.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

85 Πρέπει να αναλυθεί το σύστημα εφοδιασμού που καθιερώνει το κεφάλαιο 6 της Συνθήκης υπό το φως των στόχων που ανατίθενται στην Κοινότητα. Συναφώς, από την οικονομία της Συνθήκης προκύπτει ότι η αποστολή του Οργανισμού συνίσταται στη διασφάλιση ενός από τους ουσιώδεις στόχους που η Συνθήκη αυτή αναθέτει στην Κοινότητα, με το άρθρο 2, στοιχείο δ', ήτοι της ασφάλειας του εφοδιασμού, κατ' εφαρμογή της αρχής της ίσης προσβάσεως στις πηγές, που καθιερώνει το άρθρο 52, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Τούτο προκύπτει σαφώς από το άρθρο 52, παράγραφος 2, στοιχείο β', της Συνθήκης, το οποίο προβλέπει την ίδρυση του ειδικού αυτού οργάνου γι'

αυτόν ακριβώς τον σκοπό και του παρέχει, καταρχήν, αποκλειστικά δικαιώματα προς διασφάλιση του ομαλού και δικαίου εφοδιασμού των καταναλωτών της Κοινότητας σε πυρηνικά υλικά καταγόμενα τόσο από την Κοινότητα όσο και από τρίτες χώρες. Πράγματι, το καθεστώς εφοδιασμού πρέπει να τίθεται σε εφαρμογή, δυνάμει της διατάξεως αυτής, από τον Οργανισμό, ο οποίος διαθέτει, προκειμένου να εκπληρώσει την αποστολή του, το αποκλειστικό δικαίωμα να συνάπτει συμβάσεις προμηθείας των προϊόντων αυτών, καταγομένων είτε από το εσωτερικό της Κοινότητας είτε εκτός αυτής (βλ. την απόφαση του Πρωτοδικείου της 15ης Σεπτεμβρίου 1995, Τ-458/93 και Τ-523/93, ΕΝΥ κατά Επιτροπής, Συλλογή 1995, σ. ΙΙ-2459, σ. 57).

- 86 Ειδικότερα, η απλοποιημένη διαδικασία που καθιερώνει το άρθρο 5α του κανονισμού δεν στερεί από τον Οργανισμό τα αποκλειστικά του δικαιώματα (προπαρατεθείσα απόφαση ΕΝΥ κατά Επιτροπής, σκέψη 73). Συνεπώς, ακόμη και στο πλαίσιο της απλοποιημένης διαδικασίας, ο Οργανισμός δικαιούται να αντιταχθεί σε σύμβαση η οποία θα μπορούσε να παρεμποδίσει την πραγματοποίηση των στόχων της Συνθήκης.
- 87 Εξάλλου, η αρχή της αντιπαραθέσεως της προσφοράς και της ζητήσεως πρέπει, κατά γενικό κανόνα, να τηρείται κατά την άσκηση του αποκλειστικού δικαιώματος του Οργανισμού να συνάπτει συμβάσεις προμηθειών. Αυτή η υποχρέωση αρχής απορρέει, μεταξύ άλλων, από τα άρθρα 60 και 65, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, τα οποία αφορούν τον μηχανισμό αντιπαραθέσεως, από το άρθρο 67 της Συνθήκης, κατά το οποίο οι τιμές προκύπτουν από την αντιπαράθεση αυτή, καθώς και από το άρθρο 65, δεύτερο εδάφιο, το οποίο ορίζει ότι, οσάκις ο Οργανισμός καθορίζει τη γεωγραφική καταγωγή των καταγομένων από χώρες εκτός Κοινότητας προμηθειών, υποχρεούται να εξασφαλίζει στον καταναλωτή όρους τουλάχιστον εξίσου ευνοϊκούς προς αυτούς που διατυπώνονται στην παραγγελία.
- 88 Ωστόσο, η Συνθήκη προβλέπει μια συγκεκριμένη εξαίρεση από την τήρηση του νόμου της προσφοράς και της ζητήσεως. Δυνάμει του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, ο Οργανισμός υποχρεούται να ικανοποιεί όλες τις παραγγελίες, «εκτός αν υφίστανται νομικά ή πραγματικά εμπόδια που αντιτίθενται στην εκτέλεσή τους». Συνεπώς, όπως δικαίως υποστηρίζει η καθής, ο Οργανισμός πρέπει σε κάθε περίπτωση να ελέγχει αν η εκτέλεση της παραγγελίας προσκρούει σε νομικά ή πραγματικά εμπόδια.

- 89 Εν προκειμένω, η καθής επικαλέστηκε την ύπαρξη τριών τέτοιου είδους εμποδίων, ήτοι, πρώτον, του εμποδίου που οφείλεται στις επιταγές της πολιτικής η οποία σκοπεί στη διαφοροποίηση των εξωτερικών πηγών εφοδιασμού, δεύτερον, του εμποδίου που αφορά το ύψος των τιμών που προκύπτουν από την εμπορική συμφωνία και, τρίτον, του εμποδίου που οφείλεται στην υποχρέωση διασφάλισης ίσης προσβάσεως στις πηγές εφοδιασμού.
- 90 Συναφώς, πρέπει αρχικώς να υπομνηστεί ότι, προκειμένου περί αποφάσεων στον τομέα της οικονομικής και εμπορικής πολιτικής, καθώς και της πυρηνικής πολιτικής, ο Οργανισμός διαθέτει, οπωσδήποτε ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως στο πλαίσιο της ασκήσεως των αρμοδιοτήτων του. Υπό τις συνθήκες αυτές, ο έλεγχος του Πρωτοδικείου πρέπει, εν πάση περιπτώσει, να περιοριστεί στον έλεγχο της πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως ή της καταχρήσεως εξουσίας (προσπαρατεθείσα απόφαση ΕΝΥ κατά Επιτροπής, σκέψη 67).
- 91 Όσον αφορά το πρώτο εμπόδιο, η Επιτροπή φρονεί ότι οι τιμές που προτείνουν τα κράτη της ΚΑΚ είναι τόσο χαμηλές ώστε οι κοινοτικοί καταναλωτές μπαίνουν στον πειρασμό να καλύψουν το μεγαλύτερο δυνατό τμήμα των αναγκών τους από πυρηνικά υλικά καταγόμενα από την ΚΑΚ. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, αν επιτρέπονταν απεριόριστες εισαγωγές από την ΚΑΚ, θα εδημιουργείτο εξάρτηση των κοινοτικών επιχειρήσεων από αυτήν την πηγή εφοδιασμού. Το πρόβλημα που θα ανέκυπτε θα ήταν διττό. Αφενός, οι συνεχείς παραδόσεις δεν θα μπορούσαν να εξασφαλιστούν μακροπρόθεσμα. Αφετέρου, θα υπήρχε κίνδυνος εξαφανίσεως των εναλλακτικών πηγών. Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι η πολιτική διαφοροποιήσεως εγκρίθηκε από το Συμβούλιο με το ψήφισμα της 16ης Σεπτεμβρίου 1986. Έτσι, η πιθανότητα διακυβεύσεως της ασφάλειας εφοδιασμού εντός της Κοινότητας από μαζικές εισαγωγές πυρηνικών υλών από την ΚΑΚ σε τιμές αισθητώς χαμηλότερες από τις δυτικές τιμές αποτελεί εμπόδιο υπό την έννοια του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης.
- 92 Το Πρωτοδικείο φρονεί ότι ο Οργανισμός μπορεί νομίμως να αντιτάσσεται στις εισαγωγές πυρηνικών υλών αν οι εισαγωγές αυτές διακυβεύουν την πραγματοποίηση των στόχων της Συνθήκης, ιδίως λόγω της επιδράσεώς τους στις πηγές εφοδιασμού. Ένας τέτοιος κίνδυνος μπορεί να θεωρηθεί ως νομικό

εμπόδιο στην εκτέλεση μιας παραγγελίας, υπό την έννοια του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης (προπαρατεθείσα απόφαση ΕΝΥ κατά Επιτροπής, σκέψη 64). Με άλλα λόγια, προκειμένου να διασφαλίσει τη γεωγραφική διαφοροποίηση των εξωτερικών πηγών εφοδιασμού, ο Οργανισμός διαθέτει τη διακριτική ευχέρεια να αντιτίθεται — χρησιμοποιώντας το αποκλειστικό του δικαίωμα να συνάπτει τις συμβάσεις προμηθείας μεταλλευμάτων και άλλων πυρηνικών καυσίμων κατά τρόπον ώστε να εξασφαλίζει την ασφάλεια του εφοδιασμού κατά την αρχή της ίσης προσβάσεως στις πηγές, σύμφωνα με την αποστολή που του αναθέτει η Συνθήκη — σε ορισμένες εισαγωγές ουρανίου που συνιστούν κώλυμα στην επίτευξη αυτής της διαφοροποίησης (προπαρατεθείσα απόφαση ΕΝΥ κατά Επιτροπής, σκέψη 68).

- 93 Εν προκειμένω, όσον αφορά τον ενδεχόμενο κίνδυνο για την ασφάλεια εφοδιασμού, δεν αμφισβητήθηκε ότι ο όγκος των προμηθειών που εισάγονται από την ΚΑΚ στην Κοινότητα έχει αυξηθεί σημαντικά από το 1990. Η καθής ισχυρίστηκε ότι υπάρχει διαρθρωτικό έλλειμμα της παγκόσμιας παραγωγής σε σχέση με τη χρήση ουρανίου, αλλά η προσφεύγουσα το αμφισβήτησε. Σύμφωνα με διάγραμμα που αφορά την παραγωγή και την κατανάλωση φυσικού ουρανίου στη Δύση από το 1994 έως το 2004, το οποίο η προσφεύγουσα κατέθεσε στη δικογραφία, το ονομαστικό παραγωγικό δυναμικό θα υπερβεί τη ζήτηση το έτος 2000. Ωστόσο, επισημαίνεται ότι, κατά το διάγραμμα αυτό, η ζήτηση μεταξύ του 1994 και του 2000 υπερβαίνει πάντοτε την παραγωγή.
- 94 Υπό τις συνθήκες αυτές, κατά τον χρόνο που η Επιτροπή εξέδωσε την απόφαση 94/285, δεν αποκλείονταν το ενδεχόμενο διακυβεύσεως του τακτικού και δίκαιου εφοδιασμού που πρέπει να εξασφαλίζεται βάσει του άρθρου 2, στοιχείο δ', της Συνθήκης, αν επιτρεπόταν η συνέχιση των εισαγωγών πυρηνικών υλών από την ΚΑΚ σε απεριόριστες ποσότητες και αν αυτές αντικαθιστούσαν για ορισμένο χρονικό διάστημα τις προμήθειες άλλης καταγωγής, χωρίς να είναι δυνατόν να εξασφαλιστούν αυτές οι συνεχείς προμήθειες μακροπρόθεσμα.
- 95 Συνεπώς, πρέπει να αναγνωρισθεί ότι πράγματι υπήρχε το πρώτο νομικό εμπόδιο το οποίο επικαλείται η Επιτροπή.

- 96 Όσον αφορά το δεύτερο εμπόδιο, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το σύστημα εφοδιασμού που θεσπίζει η Συνθήκη σκοπεί στην πραγματοποίηση των εισαγωγών πυρηνικών υλικών στην Κοινότητα στις τιμές της αγοράς. Η αρχή αυτή αναγνωρίστηκε, ιδίως με το άρθρο 14 της εμπορικής συμφωνίας, ως εφαρμοστέα στις σχέσεις μεταξύ της Κοινότητας και της ΕΣΣΔ ή, μεταγενεστέρως, των κρατών της ΚΑΚ.
- 97 Όπως επισήμανε η καθής, το Δικαστήριο έχει αποφανθεί ότι οι διεθνείς συμφωνίες που συνάπτει η Κοινότητα μπορεί να γεννούν δικαιώματα και υποχρεώσεις για τις επιχειρήσεις.
- 98 Όσον αφορά τη σύμβαση για την προστασία από πυρηνικά υλικά, εγκαταστάσεις και μεταφορές, το Δικαστήριο αποφάνθηκε τα εξής: [απόφαση (délibération) της 14ης Νοεμβρίου 1978, 1/78, Συλλογή (μόνο σε ξενόγλωσσες εκδόσεις) 1978, σ. 2151, σκέψη 36]:

«Τα καθήκοντα της Κοινότητας αφορούν κυρίως το καθεστώς εφοδιασμού και τη διαχείριση της κοινής πυρηνικής αγοράς (...). Οι σχετικές διατάξεις της Συνθήκης παρέχουν, μαζί με τις καθαυτό διατάξεις της συμβάσεως — η οποία, κατόπιν της συνάψεώς της από την Κοινότητα, θα αποτελεί αναπόσπαστο μέρος του κοινοτικού δικαίου —, επαρκή νομική βάση για τα απαιτούμενα μέτρα εφαρμογής.»

- 99 Έτσι, το άρθρο 14 της εμπορικής συμφωνίας αποτελεί τμήμα του κοινοτικού δικαίου. Επιπλέον, δυνάμει του άρθρου 64 της Συνθήκης, ο Οργανισμός υποχρεούται να ενεργεί, ενδεχομένως, στο πλαίσιο των συμφωνιών που έχουν συναφθεί μεταξύ Κοινότητας και τρίτου κράτους.
- 100 Προκειμένου να κριθεί αν, εν προκειμένω, ο Οργανισμός και η Επιτροπή εφάρμοσαν ορθώς το άρθρο 14 της εμπορικής συμφωνίας, πρέπει να αναλυθούν τα διαθέσιμα στοιχεία σχετικά με τις τιμές. Σύμφωνα με πίνακα συνημμένο στην ετήσια έκθεση του Οργανισμού για το 1993, η μέση τιμή κυμαινόταν, από το 1990 έως το 1993, για τις πολυετείς μακροπρόθεσμες προμήθειες,

μεταξύ 29,39 και 21,17 US\$ ανά λίβρα U_3O_8 και για τις προμήθειες από τις αγορές άμεσου παραδόσεως μεταξύ 9,68 και 9,05 US\$ ανά λίβρα U_3O_8 . Κατά την προσφεύγουσα, η προβλεπομένη στη σύμβασή της πραγματική τιμή ανερχόταν σε 8,02 US\$ ανά λίβρα U_3O_8 και, κατά την καθής, η τιμή αυτή ανερχόταν μόλις σε 6,93 US\$ ανά λίβρα U_3O_8 . Εν όψει του ότι, κατά την απάντηση της προσφεύγουσας σε γραπτή ερώτηση που έθεσε το Πρωτοδικείο, η προσφεύγουσα προσπάθησε να καλύψει, με την επίμαχη σύμβαση προμηθείας, όχι τρέχουσες ανάγκες, αλλά τις βασικές της ανάγκες για χρονικό διάστημα δώδεκα μηνών, η σύμβαση αυτή συναφθείσα σε τιμή κατώτερη από τη μέση τιμή που ισχύει στις αγορές άμεσου παραδόσεως δεν ήταν σύμφωνη προς τον κανόνα κατά τον οποίο οι προμήθειες πραγματοποιούνται στις τιμές της αγοράς.

- 101 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι αποδείχθηκε η ύπαρξη ενός δευτέρου νομικού εμποδίου, υπό την έννοια του άρθρου 61, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης.
- 102 Όσον αφορά το τρίτο εμπόδιο στη σύναψη της συμβάσεως το οποίο οφείλεται στην υποχρέωση διασφάλισης ίσης προσβάσεως στις πηγές εφοδιασμού και στην απαγόρευση εξασφάλισης σε ορισμένο καταναλωτή προνομιακής θέσεως σε σχέση προς τους ανταγωνιστές του, το Πρωτοδικείο φρονεί ότι, αν οι εισαγωγές πρέπει να περιοριστούν, η εφαρμογή ενός αποδεκτού ορίου εξαρτήσεως, καθοριζομένου, αναλόγως της καταστάσεως της αγοράς, σε ένα ανώτατο ποσοστό καταναλώσεως από τους κατ' ιδίαν καταναλωτές, είναι δικαιολογημένη προκειμένου να διασφαλιστεί η ίση πρόσβαση στις πηγές, κατά το άρθρο 52, παράγραφος 1, της Συνθήκης.
- 103 Ο Οργανισμός, εντός των ορίων της ευρείας εξουσίας του εκτιμήσεως, καθόρισε τον μέγιστο αποδεκτό βαθμό εξαρτήσεως σε ποσοστό 25 %, λαμβάνοντας υπόψη, μεταξύ άλλων, το υφιστάμενο μακροπρόθεσμο παραγωγικό δυναμικό της ΚΑΚ και το ότι η παραγωγή της ΚΑΚ αντιπροσωπεύει το 25 % περίπου της παγκόσμιας παραγωγής.
- 104 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητήθηκε ότι η προσφεύγουσα είχε ήδη αγοράσει ποσότητες ουρανίου καταγωγής ΚΑΚ υπερβαίνουσες το όριο αυτό.

- 105 Έτσι, δικαίως η Επιτροπή διαπίστωσε, συναφώς, ότι υπάρχει νομικό εμπόδιο υπό την έννοια του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης.
- 106 Πρέπει επίσης να προστεθεί ότι, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, οι ειδικές διατάξεις της Συνθήκης περί τιμών, δηλαδή τα άρθρα 67 έως 69, δεν έχουν την έννοια ότι απαγορεύουν την εφαρμογή του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, με το σκεπτικό ότι ο Οργανισμός ή η Επιτροπή δεν μπορεί να παρέμβει στις τιμές που τυγχάνουν αντικείμενο διαπραγματεύσεως στο πλαίσιο της απλοποιημένης διαδικασίας, παρά μόνον υπό τις προϋποθέσεις των άρθρων 68 ή 69. Συγκεκριμένα, το άρθρο 61 έχει ακριβώς ως σκοπό να επιτρέπει στον Οργανισμό, εφόσον υφίσταται νομικό ή πραγματικό εμπόδιο οποιασδήποτε φύσεως για την εκτέλεση ορισμένης παραγγελίας, να αντιτάσσεται στην παραγγελία αυτή παρεκκλίνοντας έτσι, ενδεχομένως, από την αρχή της αντιπαραθέσεως της προσφοράς και της ζητήσεως που έχει εφαρμογή κυρίως σε ζητήματα τιμών, δυνάμει του άρθρου 67. Εξάλλου, αντιθέτως προς τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας, ο Οργανισμός ουδόλως καθόρισε την τιμή προσθέτοντας στη σύμβαση όρο σχετικό με την καταγωγή των προς παράδοση υλικών.
- 107 Για όλους τους προεκτεθέντες λόγους, ο Οργανισμός δεν υπέπεσε σε νομικό σφάλμα ούτε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως, αρνούμενος την ανεπιφύλακτη σύναψη της επίμαχης συμβάσεως προμηθείας και προσθέτοντας στη σύμβαση αυτή τον όρο ότι το ουράνιο δεν πρέπει να είναι καταγωγής ΚΑΚ.
- 108 Συνεπώς, η απόφαση της Επιτροπής που επικυρώνει την απόφαση του Οργανισμού δεν μπορεί να θεωρηθεί πλημμελής.
- 109 Επομένως, το πρώτο και το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως είναι αβάσιμα και πρέπει να απορριφθούν.

Επί του τρίτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αφορά την παραβίαση των σκοπών του άρθρου 1 της Συνθήκης

— Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

- 110 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η απόφαση 94/285 αντιβαίνει στην αποστολή της Επιτροπής η οποία, κατά το άρθρο 1, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, συνίσταται στο να «συμβάλει διά της δημιουργίας των αναγκαίων προϋποθέσεων στην ταχεία ίδρυση και ανάπτυξη των πυρηνικών βιομηχανιών, στην άνοδο του βιοτικού επιπέδου εντός των κρατών μελών και στην ανάπτυξη των συναλλαγών με τις άλλες χώρες». Η Επιτροπή και ο Οργανισμός ενήργησαν αποκλειστώσ βάσει των συμφερόντων των παραγωγών και, στην πραγματικότητα, δεν έλαβαν υπόψη τους τα συμφέροντα των καταναλωτών. Επιπλέον, η πολιτική του Οργανισμού ελάχιστα προστατεύει τους εγκατεστημένους εντός της Κοινότητας παραγωγούς, οι οποίοι καλύπτουν μόνον το 20 % των κοινοτικών αναγκών σε ουράνιο, και παρέχει όφελος στους παραγωγούς ορισμένων τρίτων χωρών.
- 111 Η καθής ισχυρίζεται ότι, αν όλοι οι καταναλωτές φυσικού ουρανίου εφοδιάζονται κυρίως ή αποκλειστικώς από την ΚΑΚ, η κοινοτική παραγωγή φυσικού ουρανίου θα κατέρρεε εντός μερικών ετών, λόγω ελλείψεως επαρκούς ζήτησεως, πράγμα το οποίο θα αντέβαινε στο κοινοτικό συμφέρον. Εξάλλου, οι εισαγωγές που πραγματοποιούνται σε τιμές αφιστάμενες των τιμών της αγοράς προκαλούν βλάβη όχι μόνον στις εντός της Κοινότητας βιομηχανικές επιχειρήσεις παραγωγής UF₆, αλλά και σε όλες τις επιχειρήσεις των οποίων η δραστηριότητα αφορά τα προ της παρασκευής αυτής στάδια παραγωγής.
- 112 Εξάλλου, η Κοινότητα δεν μπορεί να επιφυλάσσει βραχυπρόθεσμα σε ορισμένες τρίτες χώρες, εις βάρος όλων των άλλων, προνομιακή πρόσβαση στην κοινοτική αγορά, η οποία θα καθιστούσε δυνατό στις τρίτες αυτές χώρες να αποκτήσουν δεσπόζουσα θέση και να αποκλείσουν από την αγορά εταίρους από παλαιές συμφωνίες, μεταξύ των οποίων οι υπό ανάπτυξη χώρες. Ομοίως, η Επιτροπή πρέπει να καταπολεμήσει τους κινδύνους που απορρέουν από το γεγονός ότι, από διαρθρωτικής απόψεως, η ζήτηση υπερβαίνει κατά πολύ το παραγωγικό δυναμικό.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 113 Ο Οργανισμός επιδιώκει να διασφαλίσει την ασφάλεια εφοδιασμού και την αδιάλειπτη παράδοση στους κοινοτικούς καταναλωτές. Το να μην καθίσταται μια συγκεκριμένη πηγή προμηθείας υπερβολικά σημαντική σε σχέση προς τις εναλλακτικές πηγές εξυπηρετεί κυρίως το συμφέρον της κοινοτικής πυρηνικής βιομηχανίας. Το να πραγματοποιούνται οι εισαγωγές στις τιμές της αγοράς εξυπηρετεί το συμφέρον της Κοινότητας στο σύνολό της και συνάδει προς τον σκοπό της αναπτύξεως του εμπορίου με τις άλλες χώρες, όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από το άρθρο 14 της εμπορικής συμφωνίας. Έτσι, όπως διεπίστωσε το Πρωτοδικείο ανωτέρω, η απόφαση 94/285 ανταποκρίνεται στις επιταγές της πολιτικής εφοδιασμού. Συνεπώς, η απόφαση αυτή δεν αντιβαίνει στην αποστολή της Κοινότητας.
- 114 Επομένως, το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως είναι αβάσιμο και πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τετάρτου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, το οποίο αφορά την παραβίαση των κανόνων της λειτουργίας της κοινής αγοράς φυσικού ουρανίου, ειδικότερα δε την παράβαση των άρθρων 2, στοιχείο ζ', και 92 και επ. της Συνθήκης

— Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

- 115 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, κατά το μέτρο του δυνατού και σύμφωνα με την έννοια της οικονομίας της αγοράς που διαπνέει το περί εφοδιασμού κεφάλαιο της Συνθήκης, πρέπει να διασφαλίζεται στους επιχειρηματίες η ελευθερία να εφοδιάζονται ελεύθερα από τον εγκατεστημένο εντός άλλου κράτους μέλους προμηθευτή της επιλογής τους. Η ελευθερία αυτή προστατεύεται από τα άρθρα 2, στοιχείο ζ', και 92 επ. της Συνθήκης. Δεδομένου ότι η επίμαχη σύμβαση προμηθείας ήταν καθαρώς ενδοκοινοτική, εν προκειμένω υπήρξε προσβολή της ελευθερίας αυτής.

- 116 Η καθής είναι της γνώμης ότι η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας επί του ζητήματος αυτού είναι επίσης αβάσιμη.

— Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 117 Η ελευθερία της επιχειρήσεως να εφοδιάζεται από εγκαταστημένο εντός άλλου κράτους μέλους προμηθευτή της επιλογής της πρέπει να ασκείται εντός των εκτεθέντων ανωτέρω ορίων που καθορίζει η Συνθήκη, ειδικότερα δε κατά τρόπον ώστε να μη διακυβεύεται η ασφάλεια εφοδιασμού. Εν προκειμένω, η σύμβαση της προσφεύγουσας προσκρούει σε ορισμένα νομικά εμπόδια τα οποία, δυνάμει του άρθρου 61, πρώτο εδάφιο, της Συνθήκης, περιορίζουν την ελευθερία αυτή. Πράγματι, μολοντί είναι αληθές ότι προμηθευτής της προσφεύγουσας ήταν μια εταιρία εγκατεστημένη εντός της Κοινότητας, η εταιρία αυτή είχε τον ρόλο μεσολαβητή, δεδομένου ότι τα προς παράδοση υλικά κατάγονταν από την ΚΑΚ.
- 118 Υπό τις συνθήκες αυτές, το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί.

2. Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου, καθώς και των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως και της αναλογικότητας

Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

- 119 Η προσφεύγουσα επικαλείται κατ' αρχάς την παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου. Ο Οργανισμός επέδειξε συμπεριφορά στερούμενη διαφανεύσεως, διότι δεν αποκάλυψε τα κριτήρια βάσει των οποίων αποφάσισε, παρά μόνον στο πλαίσιο της παρούσας ένδικης διαφοράς. Ο Οργανισμός ενήργησε παρανόμως, διότι δεν συμμορφώθηκε προς μια κανονιστική ρύθμιση και δεν εφάρμοσε διαφανή κριτήρια.

- 120 Στη συνέχεια, η προσφεύγουσα επικαλείται την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, όσον αφορά τα κριτήρια εκτιμήσεως που υιοθέτησαν ο Οργανισμός και η Επιτροπή. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι η ασφάλεια του εφοδιασμού πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με την κατάσταση εκείνου που χρησιμοποιεί τελευταίος κάθε πηγή ενεργείας. Έτσι, όσον αφορά τον εφοδιασμό σε ηλεκτρισμό, δεν θα εδημιουργείτο εξάρτηση του τελευταίου χρησιμοποιούντος από την προσφεύγουσα. Πράγματι, μια μικρή μόνον αναλογία της παραγωγής ηλεκτρισμού στη Γερμανία εξαρτάται από την πυρηνική ενέργεια. Για τον πελάτη που εφοδιάζεται από την προσφεύγουσα, η ασφάλεια εφοδιασμού σε φυσικό ουράνιο θα είχε μικρότερη σημασία απ' ό,τι για τον πελάτη ορισμένης επιχειρήσεως που εξασφαλίζει τον βασικό εφοδιασμό μιας χώρας σε ηλεκτρισμό χρησιμοποιώντας πυρηνική ενέργεια.
- 121 Τέλος, η προσφεύγουσα επικαλείται την παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας. Κατά την προσφεύγουσα, ο στόχος της διαφοροποιήσεως θα μπορούσε επίσης να επιτευχθεί, διατηρώντας συγχρόνως τον ανταγωνισμό στην κοινοτική αγορά, με την εφαρμογή του άρθρου 65, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης. Εξάλλου, τα άρθρα 70 και 72 της Συνθήκης προβλέπουν αρμοδιότητες οι οποίες δεν θίγουν τα δικαιώματα των κοινοτικών καταναλωτών και παρέχουν στην Επιτροπή ή στο Συμβούλιο τη δυνατότητα να επιδιώκουν τους στόχους του Οργανισμού που θεωρούν ορθούς.
- 122 Η καθής αμφισβητεί την ορθότητα της αιτιάσεως που αφορά την έλλειψη διαφανείας. Η προσφεύγουσα πρέπει οπωσδήποτε να γνώριζε όλες τις ουσιώδεις προϋποθέσεις της πολιτικής διαφοροποιήσεως του εφοδιασμού.
- 123 Ως προς τη δεύτερη αιτίαση, η οποία αφορά την παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, η καθής φρονεί ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας είναι αβάσιμα. Επιπλέον, ανεξαρτήτως του τμήματος εφοδιασμού σε εθνικό επίπεδο το οποίο αντιπροσωπεύει ο ηλεκτρισμός πυρηνικής προελεύσεως, εν προκειμένω πρόκειται περί της συμπεριφοράς της προσφεύγουσας η οποία, εάν αποτελούσε τον γενικό κανόνα, θα έθετε σε κίνδυνο τους κοινοτικούς παραγωγούς φυσικού ουρανίου και θα διακύβευε, μεσοπρόθεσμα ή μακροπρόθεσμα, λόγω της δυσβάσταχτης αυξήσεως της εξαρτήσεως από τα κράτη της ΚΑΚ, την ασφάλεια εφοδιασμού ολόκληρης της Κοινότητας στον τομέα της πυρηνικής ενέργειας.

- 124 Η καθής φρονεί ότι δεν παραβίασε ούτε την αρχή της αναλογικότητας. Η ανάπτυξη του υγιούς ανταγωνισμού, σύμφωνα με τους σκοπούς της Κοινότητας, επιβάλλει να μη γίνονται δεκτές οι προσφορές σε τιμές αφιστάμενες των τιμών της αγοράς.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 125 Ως προς την αιτίαση που αφορά την αρχή της ασφάλειας δικαίου, διαπιστώνεται ότι τα νομοθετήματα βάσει των οποίων έκρινε ο Οργανισμός, δηλαδή το ψήφισμα του Συμβουλίου, στο οποίο (σημείο 5, στοιχείο α', δεύτερη περίπτωση), διατυπώνεται ο στόχος της γεωγραφικής διαφοροποίησης των εξωτερικών πηγών εφοδιασμού της Κοινότητας, και η εμπορική συμφωνία, το άρθρο 14 της οποίας ορίζει ότι οι τιμές πρέπει να μην αφίστανται των τιμών της αγοράς, δημοσιεύθηκαν αμφότερα στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων*. Η αρχή της ίσης προσβάσεως στις πηγές θεσπίστηκε με το άρθρο 52, παράγραφος 1, της ίδιας της Συνθήκης.
- 126 Επιπλέον, στην ετήσια έκθεση του Οργανισμού για το 1992 (βλ. τη γενική εκτίμηση της καταστάσεως του εφοδιασμού εντός της Κοινότητας), διαπιστώθηκε ότι οι εισαγωγές φυσικού ουρανίου από την ΚΑΚ αντιπροσώπευαν το 25 % περίπου των καθαρών κοινοτικών αναγκών και ότι είχαν ήδη συναφθεί συμβάσεις για μελλοντικές προμήθειες πολύ μεγάλων ποσοτήτων από την πηγή αυτή. Το ύψος των προμηθειών υλικών καταγωγής ΚΑΚ θεωρήθηκε από τον Οργανισμό και την Επιτροπή κρίσιμο, διότι, αν η παρατηρηθείσα από το 1990 τάση εξακολουθούσε να υφίσταται, θα μπορούσε να διακυβευθεί η μελλοντική ασφάλεια του εφοδιασμού. Η έκθεση εξηγεί ότι μια ομάδα εργασίας εμπειρογνομόνων, συσταθείσα στο πλαίσιο της Συμβουλευτικής επιτροπής, κατέληξε ότι τα υλικά και οι υπηρεσίες που κατάγονταν από την ΚΑΚ προσφέρονταν στην κοινοτική αγορά σε τιμές που δεν είχαν σχέση με το διαπιστωθέν στη Δύση κόστος παραγωγής. Σύμφωνα με την έκθεση αυτή, η Επιτροπή και ο Οργανισμός έκριναν ότι ήταν δικαιολογημένη η λήψη διορθωτικών μέτρων, στηριζομένων κυρίως στο αποκλειστικό δικαίωμα συνάψεως συμβάσεων. Στην έκθεση αυτή διαπιστώθηκε επίσης ότι το πολιτικό διάβημα του Οργανισμού είχε, σε γενικές γραμμές, θετική απήχηση.

- 127 Έτσι, εν όψει της υπέρξεως ευπρόσιτων πηγών πληροφοριών, τις οποίες ένας ευλόγως επιμελής επιχειρηματίας αυτού του πολύ συγκεκριμένου και σαφώς καθορισμένου τομέα τεκμαίρεται ότι γνωρίζει, δεν μπορεί να προβάλλεται η έλλειψη διαφανείας.
- 128 Κατά συνέπεια, η αιτίαση που αφορά την παραβίαση της αρχής της ασφάλειας δικαίου πρέπει να απορριφθεί.
- 129 Υπογραμμίζεται ότι ο ίδιος ο Οργανισμός καθόρισε μια εσωτερική κατευθυντήρια γραμμή βάσει αριθμητικών στοιχείων, η οποία αφορά τον «αποδεκτό βαθμό εξαρτήσεως» και κατά την οποία κάθε επιχειρηματίας εγκατεστημένος εντός της Κοινότητας μπορεί να καλύπτει το πολύ 25 % περίπου των αναγκών του με υλικά από την ΚΑΚ.
- 130 Μολονότι είναι αληθές ότι αυτό καθαυτό το ανώτατο όριο αποδεκτής εξαρτήσεως δεν δημοσιεύθηκε, τούτο δεν μπορεί να καταστήσει παράνομη την απόφαση 94/285. Το όριο αυτό αποτελεί απλώς εσωτερικό κριτήριο εκτίμησης, το οποίο ο Οργανισμός ελάμβανε υπόψη προκειμένου να διασφαλίζει την ίση πρόσβαση των κοινοτικών καταναλωτών στις πηγές εφοδιασμού. Το όριο αυτό δεν αποτελούσε αυστηρό κανόνα, δεδομένου ότι η εξέλιξη της καταστάσεως στην εν λόγω αγορά επέβαλε ευέλικτη προσέγγιση. Επιπλέον, υπό τις συνθήκες της παρούσας υποθέσεως, η προσφεύγουσα μπορούσε να έχει αντιληφθεί, δεδομένου ότι είχε ήδη αγοράσει μεγάλες ποσότητες υλικών καταγομένων από την ΚΑΚ, ότι μια νέα εισαγωγή για λογαριασμό της μπορούσε να θεωρηθεί ότι αντιβαίνει στα συμφέροντα της Κοινότητας.
- 131 Όσον αφορά την αρχή της ίσης μεταχειρίσεως, η προσφεύγουσα, με τα γραπτά υπομνήματα που υπέβαλε, εκφράζει προφανώς την άποψη ότι η αρχή αυτή παραβιάζεται εάν δεν λαμβάνεται υπόψη, κατά την εκτίμηση της καταστάσεως, ο ποικίλος βαθμός εξαρτήσεως των εγκατεστημένων εντός των διαφόρων κρατών μελών επιχειρήσεων από τα πυρηνικά υλικά καταγωγής ΚΑΚ. Ωστόσο, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η προσφεύγουσα υποστήριξε ότι η αντιβαίνουσα στο κοινοτικό δίκαιο διαφορά μεταχειρίσεως συνίσταται

στο ότι η Επιτροπή παρέβη το καθήκον της να μεριμνά ώστε όλοι οι επιχειρηματίες να υποβάλλουν τις συμβάσεις προμηθείας πυρηνικών υλικών στον Οργανισμό προς σύναψη. Επί του δευτέρου αυτού σημείου, η Επιτροπή απάντησε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι δεν γνώριζε καμία περίπτωση κατά την οποία η σύμβαση δεν υποβλήθηκε στον Οργανισμό.

- 132 Επισημαίνεται επίσης ότι ο Οργανισμός εφαρμόζει ένα όριο αποδεκτής εξαρτίσεως προκειμένου να διασφαλίζει την ίση πρόσβαση των εγκατεστημένων εντός της Κοινότητας επιχειρήσεων στις πηγές εφοδιασμού. Η στάση αυτή δικαιολογείται βάσει του άρθρου 52, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Δεν μπορεί να απαιτείται από τον Οργανισμό και την Επιτροπή να λαμβάνουν υπόψη συγκεκριμένες καταστάσεις εντός διαφόρων κρατών μελών. Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν απέδειξε την ύπαρξη περιπτώσεων στις οποίες ο Οργανισμός και η Επιτροπή δεν αντιτάχθηκαν στην παράβαση του άρθρου 5α του κανονισμού.
- 133 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αιτίαση περί παραβιάσεως της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως δεν μπορεί να γίνει δεκτή.
- 134 Τέλος, όσον αφορά την αρχή της αναλογικότητας, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα μπορούσε να επιτευχθεί στο πλαίσιο του άρθρου 65, δεύτερο εδάφιο, κατά το οποίο ο Οργανισμός δύναται να καθορίζει τη γεωγραφική καταγωγή των προμηθειών, εφόσον εξασφαλίζει στον καταναλωτή όρους τουλάχιστον εξίσου ευνοϊκούς προς αυτούς που διατυπώνονται στην παραγγελία, ή στο πλαίσιο των άρθρων 70 και 72 της Συνθήκης, τα οποία αφορούν την προώθηση των προγραμμάτων μεταλλευτικής έρευνας και τη δημιουργία εμπορικών αποθεμάτων και αποθεμάτων ασφαλείας.
- 135 Ωστόσο, επισημαίνεται ότι η εφαρμογή των διατάξεων αυτών δεν θα μπορούσε να επιλύσει το πρόβλημα, καθόσον ο Οργανισμός, σύμφωνα με τους στόχους της πολιτικής εφοδιασμού την οποία εφαρμόζει, έπρεπε να αντιταχθεί στις εισαγωγές από την ΚΑΚ σε τιμές αφιστάμενες των τιμών της αγοράς. Εξάλλου, η σύμβαση εγκρίθηκε υπό την προϋπόθεση ότι τα υλικά δεν θα κατάγονται από την ΚΑΚ. Η προϋπόθεση αυτή δεν μπορεί να είναι δυσανάλογη για τους λόγους που εκτέθηκαν ανωτέρω και ειδικότερα στις σκέψεις 92 έως 94.

- 136 Επομένως, η αιτίαση περί παραβίασεως της αρχής της αναλογικότητας πρέπει επίσης να απορριφθεί.

3. Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την παραβίαση των κανόνων κατανομής των αρμοδιοτήτων

Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

- 137 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ούτε ο Οργανισμός ούτε η Συμβουλευτική επιτροπή αποτελούν όργανα της Κοινότητας υπό την έννοια του άρθρου 3, παράγραφος 1, της Συνθήκης. Η διαμόρφωση της κοινής πολιτικής εφοδιασμού εναπόκειται μόνο στα πολιτικά όργανα της Κοινότητας, δηλαδή στην Επιτροπή και στο Συμβούλιο. Ο Οργανισμός είναι επιφορτισμένος αποκλειστικώς με την εμπορική πλευρά του εφοδιασμού. Συγκεκριμένα, δεν είναι αρμόδιος για τον καθορισμό ποσοστώσεων εισαγωγής. Δεδομένου ότι η εμπορική συμφωνία υπόκειται στο πρωτογενές κοινοτικό δίκαιο, αδυνατεί επίσης να απονεμίσει στον Οργανισμό αρμοδιότητα για την ανάπτυξη πολιτικής εφοδιασμού.
- 138 Η καθής εκθέτει ότι, στο νομικό πλαίσιο της Κοινότητας, ο Οργανισμός, ως φορέας προβλεπόμενος από τη Συνθήκη, είναι επιφορτισμένος να λαμβάνει τα αναγκαία βάσει της Συνθήκης μέτρα. Η αποστολή του Οργανισμού δεν περιορίζεται στα «εμπορικά» ζητήματα, αλλά περιλαμβάνει επίσης την αρμοδιότητα λήψεως ορισμένων «πολιτικών» αποφάσεων, υπό την έννοια της επιχειρηματολογίας της προσφεύγουσας. Τα μέτρα εφαρμογής που λαμβάνει ο Οργανισμός και η άσκηση του δικαιώματός του να συνάπτει συμβάσεις έχουν την υποστήριξη της Επιτροπής και του Συμβουλίου, τα οποία δεν χρησιμοποίησαν, εν προκειμένω, τις υφιστάμενες δυνατότητές τους να εγείρουν αντιρρήσεις. Εξάλλου, ο Οργανισμός δεν επιδιώκει στόχους «εμπορικής» πολιτικής, αλλά στόχους πολιτικής εφοδιασμού στον τομέα των πυρηνικών υλικών,

για την οποία η Κοινότητα έχει αποκλειστική αρμοδιότητα τόσο στο εσωτερικό όσο και στις εξωτερικές σχέσεις, πράγμα το οποίο επιβεβαίωσε το Δικαστήριο με την προπαρατεθείσα (στη σκέψη 14) απόφαση (délibération) 1/78.

- 139 Η καθής εξηγεί ότι η Συμβουλευτική επιτροπή συστάθηκε από το Συμβούλιο, όταν αυτό θέσπισε, δυνάμει του άρθρου 54, παράγραφος 2, της Συνθήκης, το καταστατικό του Οργανισμού. Η Συμβουλευτική επιτροπή έχει ως αποστολή να επικουρεί και να συμβουλεύει τον Οργανισμό. Αποτελεί όργανο συνδέσμου μεταξύ του Οργανισμού, αφενός, και των καταναλωτών και των ενδιαφερομένων κύκλων, αφετέρου. Η καθής φρονεί ότι, καθόσον η προσφεύγουσα διατυπώνει αιτιάσεις κατά της Συμβουλευτικής επιτροπής, οι αιτιάσεις αυτές πρέπει να απευθυνθούν στο Συμβούλιο και όχι στον Οργανισμό ή στην Επιτροπή.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 140 Βάσει της ανωτέρω αναλύσεως (βλ. ειδικότερα, σκέψεις 85 έως 109), προκύπτει ότι, εν προκειμένω, ο Οργανισμός ακολούθησε τις κατευθυντήριες γραμμές που έχουν καθορίσει η Επιτροπή και το Συμβούλιο και ενήργησε εντός των ορίων των ευρέων περιθωρίων εκτιμήσεως που διαθέτει για τη λήψη αποφάσεων στον τομέα της οικονομικής και εμπορικής πολιτικής, καθώς και της πυρηνικής πολιτικής (προπαρατεθείσα απόφαση ΕΝΥ κατά Επιτροπής, σκέψη 67). Εν πάση περιπτώσει, καθόσον η προσφεύγουσα αμφισβητεί τις εξουσίες του Οργανισμού, σημειώνεται ότι η απόφαση 94/285 εκδόθηκε από την Επιτροπή. Πράγματι, η Επιτροπή, στο πλαίσιο του ελέγχου της πράξεως του Οργανισμού την οποία έφερε ενώπιόν της η προσφεύγουσα δυνάμει του άρθρου 53, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, υιοθέτησε την εκτίμηση του Οργανισμού. Έτσι, η Επιτροπή ενέκρινε τα στοιχεία και την εκ μέρους του Οργανισμού εφαρμογή της πολιτικής εφοδιασμού, σύμφωνα με τη διαδικασία που καθιερώνει η Συνθήκη.
- 141 Επομένως, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως είναι αβάσιμος και πρέπει επίσης να απορριφθεί.

4. Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την παραβίαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

- 142 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι από την αιτιολογία της αποφάσεως 94/285 δεν προκύπτει η συστηματική σχέση μεταξύ των αρμοδιοτήτων του Οργανισμού αφενός και της Συνθήκης αφετέρου και ότι ουδόλως προκύπτει ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη της τη νομική επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή δεν εξέθεσε γιατί θα εδημιουργείτο εξάρτηση της προσφεύγουσας από το ουράνιο της ΚΑΚ και ως προς τι η συμφωνηθείσα στη σύμβαση προμηθείας τιμή δεν αντιστοιχούσε στις συνθήκες της οικονομίας της αγοράς ή αφίστατο των τιμών της αγοράς.
- 143 Η καθής φρονεί συναφώς ότι η προσφεύγουσα παραγνωρίζει το πνεύμα και τον σκοπό της διαδικασίας υποβολής των υποθέσεων στην κρίση της Επιτροπής. Εν όψει των βραχέων προθεσμιών που παρέχονται στους ενδιαφερομένους για να υποβάλουν μια πράξη του Οργανισμού στην κρίση της Επιτροπής και στην Επιτροπή για να αποφανθεί, δεν χωρούν υπερβολικές απαιτήσεις ως προς την αιτιολογία του εγγράφου περί υποβολής της υποθέσεως στην κρίση της Επιτροπής ούτε ως προς την αιτιολογία της αποφάσεως της Επιτροπής. Εν προκειμένω, η αιτιολογία της Επιτροπής ήταν επαρκής. Κατά τα λοιπά, όλα τα ουσιώδη νομικά επιχειρήματα που διατύπωσε η προσφεύγουσα ελήφθησαν υπόψη κατά την έκδοση της αποφάσεως.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 144 Το Πρωτοδικείο υπενθύμισε ήδη (βλ. σκέψη 46 ανωτέρω), αφενός, ότι από την αιτιολογία μιας πράξεως πρέπει να διαφαίνεται κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική της κοινοτικής αρχής που εξέδωσε την προσβαλλόμενη πράξη, κατά τρόπο που να καθιστά δυνατό στους ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου για να προασπίσουν τα δικαιώματά τους και στον κοινοτικό δικαστή να ασκεί τον έλεγχό του, και, αφετέρου, ότι η έκταση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως κρίνεται βάσει του πλαισίου στο οποίο αυτή εντάσσεται.

- 145 Η Επιτροπή κατέστησε σαφές με την απόφασή της ότι ο Οργανισμός δεν υποχρεούται να ικανοποιεί παραγγελίες οσάκις υφίστανται νομικά ή πραγματικά εμπόδια που αντιτίθενται στην εκτέλεσή τους (δέκατη τέταρτη αιτιολογική σκέψη της αποφάσεως 94/285). Στη συνέχεια, η Επιτροπή εξέτασε την πολιτική εφοδιασμού καθώς και τον γενικό στόχο και τα νομοθετήματα στα οποία στηρίζεται η διαφοροποίηση των πηγών εφοδιασμού, όπως είναι το ψήφισμα του Συμβουλίου (δέκατη πέμπτη και δέκατη έκτη αιτιολογική σκέψη). Κατόπιν, η Επιτροπή επικαλέστηκε, αφενός, το άρθρο 64 της Συνθήκης, κατά το οποίο ο Οργανισμός ενεργεί ενδεχομένως στο πλαίσιο των συμφωνιών που έχουν συναφθεί μεταξύ Κοινότητας και τρίτου κράτους και, αφετέρου, την εμπορική συμφωνία και ειδικότερα το άρθρο 14 αυτής (εικοστή πρώτη αιτιολογική σκέψη). Τέλος, η Επιτροπή εξήγησε ότι η αύξηση του μεριδίου όλων των προμηθειών από την ΚΑΚ, το οποίο αυτή τη στιγμή ανέρχεται σε 20 έως 25 %, ουδόλως συμβιβάζεται με τα μακροπρόθεσμα συμφέροντα της Κοινότητας στον τομέα του εφοδιασμού (τριακοστή τρίτη αιτιολογική σκέψη).
- 146 Εν όψει του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται η απόφαση 94/285 και του ότι της αποφάσεως αυτής προηγήθηκαν, αφενός, το έγγραφο της 20ής Δεκεμβρίου 1993, του οποίου γίνεται μνεία στο σημείο 6 ανωτέρω, και, αφετέρου, η απόφαση κατά της οποίας στράφηκε η πρώτη προσφυγή, κρίνεται ότι από την αιτιολογία της αποφάσεως 94/285 διαφαίνονται σαφώς και απεριφράστως οι κύριοι λόγοι της αρνήσεως συνάψεως της συμβάσεως που υπέβαλε η προσφεύγουσα.
- 147 Συνεπώς, ούτε ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως μπορεί να γίνει δεκτός.

5. Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από την κατάχρηση εξουσίας

Συνοπτική έκθεση της επιχειρηματολογίας των διαδίκων

- 148 Η προσφεύγουσα, προς στήριξη του λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από την κατάχρηση, υποστηρίζει κατ' ουσίαν, και στο πλαίσιο της δεύτερης αυτής προσφυγής, ότι ο Οργανισμός και η Επιτροπή ουδεμία διακριτική ευχέρεια είχαν, αλλά υποχρεούνταν να συνάψουν την υποβληθείσα από την προσφεύγουσα σύμβαση.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 149 Όπως διαπιστώθηκε ήδη ανωτέρω (βλ. σκέψη 53), η έννοια της καταχρήσεως εξουσίας έχει συγκεκριμένο περιεχόμενο στο κοινοτικό δίκαιο και αφορά την κατάσταση κατά την οποία μια διοικητική αρχή χρησιμοποιεί τις εξουσίες της για σκοπό διαφορετικό από αυτόν για τον οποίο της έχουν παρασχεθεί. Κατά πάγια σχετική νομολογία, μια απόφαση πάσχει κατάχρηση εξουσίας όταν, βάσει αντικειμενικών, ουσιωδών και συγκλινουσών ενδείξεων, έχει εκδοθεί προς επίτευξη σκοπών ξένων προς αυτούς που αναφέρει.
- 150 Η προσφεύγουσα δεν αποδεικνύει ότι ο Οργανισμός και η Επιτροπή επιδίωξαν διαφορετικό σκοπό και όχι τη θέση σε εφαρμογή της πολιτικής εφοδιασμού της Ευρατόμ.
- 151 Για τον λόγο αυτό, ο πέμπτος λόγος ακυρώσεως πρέπει επίσης να απορριφθεί.
- 152 Συνεπώς, το παρόν αίτημα ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό του ως αβάσιμο.

Επί του αιτήματος αποζημιώσεως

- 153 Η προσφεύγουσα ζητεί κατ' ουσίαν να υποχρεωθεί η Κοινότητα, δυνάμει του άρθρου 188, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης, να αποκαταστήσει τη ζημία την οποία υπέστη η προσφεύγουσα, λόγω του ότι, αφενός, ο Οργανισμός δεν

συνήψε τη σύμβαση προμηθείας υπό τη μορφή που του υποβλήθηκε, αλλά προσέθεσε συμπληρωματικό όρο, και, αφετέρου, λόγω του ότι η Επιτροπή δεν τήρησε τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη.

- 154 Η Επιτροπή, ενώ υπέβαλε παρατηρήσεις επί της ουσίας, ισχυρίζεται ότι το παρόν αίτημα αποζημιώσεως είναι απαράδεκτο, διότι έπρεπε να στραφεί κατά του Οργανισμού και όχι κατά της ίδιας. Η καθής φρονοεί ότι ο Οργανισμός δεν απαλλάσσεται από την ευθύνη για τις πράξεις που εκδίδει απλώς και μόνον διότι αυτές μπορούν να υποβληθούν στην κρίση της Επιτροπής προς έλεγχο της νομιμότητας.
- 155 Πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά το άρθρο 188, δεύτερο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚΑΕ, η εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας εξαρτάται από ένα σύνολο προϋποθέσεων όσον αφορά τον παράνομο χαρακτήρα της συμπεριφοράς που προσάπτεται στα κοινοτικά όργανα, το υποστατό της ζημίας και την ύπαρξη αιτιώδους συνδέσμου μεταξύ της συμπεριφοράς και της προβαλλομένης ζημίας (προπαρατεθείσα απόφαση ΕΝΥ κατά Επιτροπής, σκέψη 90, και απόφαση του Δικαστηρίου της 27ης Μαρτίου 1990, C-308/87, Gifoni κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-1203, σκέψη 6).
- 156 Στην παρούσα υπόθεση, η συμπεριφορά που προσάπτεται στον Οργανισμό και η άρνηση της Επιτροπής να δεχθεί τα αιτήματα που της υπέβαλε η προσφεύγουσα δεν πάσχουν καμία πλημμέλεια, όπως κρίθηκε ανωτέρω. Επομένως, το αίτημα αποζημιώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμο, χωρίς να είναι αναγκαία η απόφαση επί του παραδεκτού του.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 157 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε και η Επιτροπή υπέβαλε σχετικό αίτημα, πρέπει να καταδικαστεί η προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο πενταμελές τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει τις προσφυγές.**
- 2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.**

Saggio

Bellamy

Καλογερόπουλος

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 25 Φεβρουαρίου 1997.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Πρόεδρος

A. Saggio